

ΑΜΕ/454

ΠΑΝ. ΒΡΙΣΙΜΙΤΖΑΚΗΣ

ΕΠΙΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

LOUIS ROUSSEL

ΚΑΘΗΓΗΤΗ

ΤΟΜΟΣ Β΄.

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΑΙΓΥΠΤΟΣ

1939

7858

Δ.Υ.

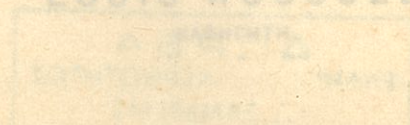
ΠΑΝ. ΒΡΙΣΜΙΤΖΑΚΗ



ΕΠΙΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

LOUIS ROUSSEL



ΕΠΙΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΤΟΜΟΣ Β.

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΑΙΓΥΠΤΟΣ

1939

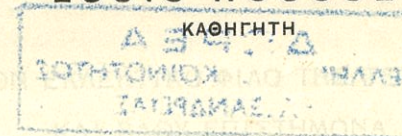
ΠΑΝ. ΒΡΙΣΙΜΙΤΖΑΚΗ



ΕΠΙΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

LOUIS ROUSSEL



ΔΟΚΤΩΡΑ
ANTOINE NAPIER

ΜΕ ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΣΥΣΤΗΡΙΣΜΟΝ

ΤΟΜΟΣ Β΄

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΑΙΓΥΠΤΟΣ

1939



ΕΠΙΘΑΝΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ



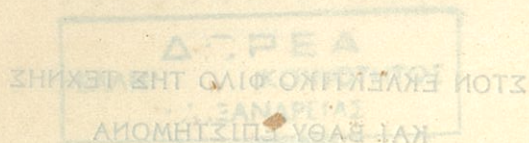
39554

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ
ΣΟΤΤΥΡΙΑ
1991

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Λένε πως ο Ι'καίτε ήθελε να αυτοκτονήσει κι όταν
έγραψε το ΒΕΡΘΕΡΟ του ξανάφερε η όρεξη για τη ζωή.
Μα τον Κο Παν. Βοισμπετζίκη έγραψε κάτι το ανάλογο.
Μια βαθειά απελπισία εκφράζεται στους στίχους του. Τους
έγραψε ΣΤΟΝ ΕΚΛΕΚΤΙΚΟ ΦΙΛΟ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ με αυτόν
τον τρόπο να μιλάει με τον εαυτό του. Κι όμως ά-
πόμα ο νόμος μιας ποιητικής απελπισίας κυριαρχεί
σε όλο του το βιβλίο. ΔΟΚΤΩΡΑ

Το έργο του **ANTOINE NAPIER** με την περιγραφή
ένος όμορφου ηρωικού χαρακτήρα. Μα όσο προχωρά η νύκτα,
καταβάλλεται ήθικα **ΜΕ ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ** η
συνειδητοποίηση (βλέπε τον ΥΠΝΟ ΤΟΥ CONDOR 1), ανά-
μνησες, πολύ θλιβερές, πληγώνουν την ελαστική ψυχή του.
Απελπίζεται τόσο ώστε να καταρτίσει και να σαρκαίνει.
Κι όμως η Χορός κ' η Μουσική, φυσικά κι ο Έρωτας,
γλυκαίνουν την πονεμένη του καρδιά. Τότε ελπίζει και σιγέ-
φει με λαχτάρα στη γαλήνη, όπως ο ένα ήλιο που φωτίζει
τον ορίζοντα. Μα η διαθέσή του είναι μελαγχολικά και δεν



ΔΟΚΤΩΡΑ

ANTOINE NABIEZ

ME TIMH KAI EYPRΩMOZYNH

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Λένε πώς ο Γκαίτε ήθελε να αυτοκτονήσει κι όταν έγραψε το ΒΕΡΘΕΡΟ του ξανάρθε η όρεξη για τη ζωή. Μὲ τὸν Κο Παν. Βρισμιτζάκη έγινε καὶ τὸ ἀνάλογο. Μία βαθειὰ ἀπελπισία ἐκφράζεται στοὺς στίχους του. Τοὺς ἔγραψε γιὰ νὰ εὔρει μιὰ παρηγοριά, καὶ ζήτησε μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ ξαλαφρώσει ἀπὸ τὴ λύπη του. Κι ὅμως ἀκόμα ὁ τόνος μιᾶς πραγματικῆς ἀπαισιοδοξίας κυριαρχεῖ σὲ ὅλο του τὸ βιβλίο.

Τὸ ἔργο ἀρχίζει σχεδὸν πρόσχαρα μὲ τὴν περιγραφή ἑνὸς ὁμορφου ἡλιοβασιλέματος. Μὰ ὅσο προχωρᾷ ἡ νύχτα, καταβάλλεται ἠθικὰ κι ὁ ποιητής, ἡ σκέψη του σιγὰ σιγὰ σκυθρωπάζει (βλέπε τὸν ΥΠΙΝΟ ΤΟΥ CONDOR 1), ἀνάμνησες πολὺ θλιβερές, πληγώνουν τὴν εὐαίσθητη ψυχὴ του. Ἀπελπίζεται τόσο ὥστε νὰ καταριέται καὶ νὰ σαρκάζει. Κι ὅμως ὁ Χορὸς κ' ἡ Μουσικὴ, φυσικὰ κι ὁ Ἔρως, γλυκαίνουν τὴν πονεμένη του καρδιά. Τότε ἐλπίζει καὶ στρέφει μὲ λαχτάρα στὴ χαρά, ὅπως σ' ἓνα ἥλιο ποὺ φωτίζει τὸν ὀρίζοντα. Μὰ ἡ διάθεσή του εἶνε μελαγχολικὰ καὶ δὲν

¹⁾ Ποιήτης

¹⁾ Poèmes Barbares de Leconte de Lisle

τὸν ἀφήνει νὰ νοιώσει τὴ χαρά, ποὺ τὴν παραμορφώνει καὶ τήνε βλέπει διαφορετικά, ἐπειδὴ δὲν τὴν αἰσθάνεται. Κ' ἔτσι, ὅ,τι πρόσχαρο προσπαθᾷ νὰ γράφει γι' αὐτήνε, φαίνεται ἀφύσικο καὶ βιασμένο. Κι ὅμως ὁ ποιητής, θέλοντας καὶ μὴ, γιὰ τὸ καλὸ τοῦ, παραδέχεται ἕνα εἶδος ψευτοχαρᾶς, κι ἄς τὸ καταλαβαίνει κι ὁ ἴδιος πὼς εἶνε μιὰ πλάνη. Καὶ θὰ δῆτε ἕνα πρᾶμα, ποὺ δὲν εἶνε πολὺ συνειδησιμῆ οὐ στήν Ἑλληνικὴ φιλολογία, δηλαδή, πὼς ὅλα τὰ ποιήματα ποὺ κλείνει ἡ συλλογὴ, ἂν καὶ ἀνεξάρτητα καὶ αὐτόνομα, ἀποτελοῦν ὅμως ἕνα ἁρμονικὸ σύνολο. Τὸ ἕνα δένεται μὲ τὸ ἄλλο σὲ μιὰ λογικὴ ἢ ἂν θέτε ψυχολογικὴ σειρά. Ὅπως τὰ κομμάτια μιᾶς καλῆς σονάτας, ἔτσι καὶ τὰ αἰσθήματα τοῦ ποιητῆ, δένονται τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο. Αὐτὸ δὲν πᾶ νὰ πεῖ πὼς ὁ Κος Βρισιμιτζάκης ἀνακατεῦει τὴ μουσικὴ στὴν ποίηση: οἱ δύο τέχνες εἶνε διαφορετικὲς κι ὅποιος τις συγχίζει, πλανιέται. Μὰ ὅμως σὲ κάθε καλλιτεχνικὸ ἔργο, ὑπάρχουν ὁρισμένοι νόμοι. Αὐτοὺς τοὺς νόμους, μόλις τοὺς ξέρομε, κ' οἱ πρὸ μεγάλοι μας κριτικοί, δὲ μπόρεσαν ποτὲ νὰ τοὺς ἐκθέσουνε μὲ τρόπο, ποὺ ἕνας σοφὸς νὰ μὴ τοὺς ἀντέκρουσε. Μὰ ὑπάρχουνε καὶ εἶνε

καλλίτερα ποὺ εἶνε ἔτσι, δηλαδή, ὅτι μιὰ ἀνώτερη λογικὴ κατευθύνει καὶ ὁδηγεῖ τὸν ποιητὴ στὰ ἐκλεκτὰ ἔργα τῆς τέχνης του καὶ στὴ δημιουργικὴ του φαντασία.

Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀποψη, τὸ ἔργο τοῦτο εἶνε ἀνώτερο ἀπὸ τὸ προηγούμενο ποὺ ἐξέδωκε ὁ Κος Βρισιμιτζάκης στὸ 1928 (Σαρκοφάγοι καὶ Ὁβελίσκοι). Σ' αὐτὸ τὸ προηγούμενο ἔργο ὑπῆρχε πάλι ἀπαράλλαχτα μεγάλη εἰλικρίνεια, μὰ καὶ μιὰ κάποια ἀνωμαλία, μιὰ κάποια παράλειψη στὴν ἀνάπτυξη τῆς ὕλης, ποὺ βλάπτανε στὸ γενικὸ σκοπὸ τοῦ ἔργου.

Ὁ Κος Βρισιμιτζάκης νομίζει πὼς δὲν εἶνε ἄσκοπη ἡ πνευματικὴ δουλειὰ στὸν ποιητὴ, οὔτε πὼς ταπεινώνεται τὸ τάλαντο ἂν δεχτεῖ ἢ ἂν ζητήσῃ συμβουλές. Ἡ ἀπαραίτητη ὑπερηφάνεια τοῦ «vates»² πρέπει νὰ ἔχει τὴν πηγὴ της, ὅχι σὲ μιὰ κουτὴ κενοδοξία, μὰ στὴ συνείδηση ποὺ ἔχει τῆς ἀξίας του καὶ στὴν ἀνάγκη ὁ ποιητὴς ἀλλάζει τὸ μαλακὸ καὶ ποιητικὸ του κάλαμο, μὲ μιὰ πέννα ἀτσαλένια, ποὺ ξέρει νὰ μουσκεύει σὲ μελάνι ἀρκετὰ πικρὸ. Οἱ σάτυροί του, μὲ τὸ κωμικὸ τοὺς περιγέλοιό, μᾶς κάνουν νὰ σκεφτοῦμε τὰ Σατυρικά τοῦ Σολωμοῦ.

Ἡ γλῶσσα εἶνε ἀπλὴ καὶ χωρὶς περιπλοκές. Ὁ στίχος

² Ποιητής

ρᾶει, σὲ διάφορα μέρη μάλιστα, ρᾶει πολὺ. Οἱ ὁμοιοκα-
ταληξίαι δὲν εἶνε ἴσως πολὺ λαμπερές, μὰ τὸ δέσιμό τους,
εἶνε συχνὰ γεμάτο τεχνικὴ δεξιότητα. Καὶ παντοῦ παρα-
τηρᾷ κανένας αὐτὴ τὴν ἐπιμέλεια, ποὺ βέβαια καὶ ἂ δὲν
εἶνε τὸ τάλαντο, χωρὶς ὅμως καὶ αὐτῆνε, δὲ θὰ ὑπῆρχε
καὶ τὸ τάλαντο.

Εὐχομαι ὁ Κοζ Βοισιμτζάκης νὰ μπορέσει καὶ νὰ θε-
λήσει νὰ μᾶς δώσει ἓνα τρίτο βιβλίο, ὅπου οἱ πραγματικὲς
ἀξίες ποὺ τοῦ βρίσκομε, θὰ φανερωθοῦνε ἀκόμα πὺ πολὺ.
Γι' αὐτὸ θάμαστε τότε πὺ εὐχαριστημένοι, ἀφοῦ μάλιστα εἶχε
τὴν καλὴ θέληση, πράμα ποὺ τὸν εὐχαριστῶ, νὰ διαλέξει
ἓνα μετριοφρόνα καὶ μακρυνὸ φίλο τῶν Ἑλληνικῶν Γραμ-
μάτων, γιὰ νὰ προλογίσει τὸ εὐχάριστο καὶ ἐνδιαφέρον του
βιβλίο.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΡΟΥΣΣΕΛ

Καθηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Μομπελιέ

Γ α λ λ ί α

ΡΥΤΙΔΑ

Τὸ γελαστό μου πρόσωπο

δὲ θά' τὸ δεῖ κανεὶς.

Σύννεφο πάντα πέρασε

λύπη ἀλαργινῆς.

ΚΥΚΛΙΚΟΙ ΡΥΘΜΟΙ

Σὰ μίας ἐποχῆς τὸ στελεγμα

ρανίδα μὲ ρανίδα

ἐχάραξε ἀνεξάλειπτα

τὴν πρώτη μου ρυτίδα.

1) Ἀγρόπνια
2) Ὁ Πόνος
3) Δυστυχία
4) Οἱ ἄχθροι
5) Ἐρινός

Σὰ μιᾶς θροχῆς τὸ στάλαγμα
ρανίδα μὲ ρανίδα
ἐχάραξε ἀνεξάλειπτα
τὴν πρώτη μου ρυτίδα.

ΑΔΙΤΥΡ

Τὸ γέλασόν μου πρόσωπο
 εἶναι τὸ δὲ καλὸν
 Σύννεφον πᾶσι φανερόν
 ὡς ἀνὰ φῶς
 καὶ γὰρ τὸ ὅτι εἶχον εἶναι
 εἰς τὴν αἰὲν αἰὲν
 καὶ πάλιν εἰς τὴν αἰὲν
 καὶ πάλιν εἰς τὴν αἰὲν
 καὶ πάλιν εἰς τὴν αἰὲν

ΚΑΨΜΟΙ

- 1) Ἀγρύπνια
- 2) Ὁ Πόνος
- 3) Δυστυχής
- 4) Οἱ ἐχθροὶ
- 5) Ἐρινύα
- 6) Τὰ Μοιραῖα
- 7) Κατάρα
- 8) Ὁ Καρκίνος
- 9) Στεναγμός
- 10) Σοννέτο
- 11) Στὴν Παναγιά
- 12) Αὐγή

ΚΑΥΑΙ

- 1) Α' ἄνθρωποι
- 2) Ο' Πόνος
- 3) Δυστυχία
- 4) Οἱ ἔχθροι
- 5) Ἐβνύα
- 6) Τὰ Μοῖραι
- 7) Κατὰ
- 8) Ο' Καρκίνος
- 9) Στεναλγία
- 10) Σόνετο
- 11) Στὴν Παναγία
- 12) Ἀγία

ΑΓΡΥΠΝΙΑ

Βραδιάζει καὶ στ' ἀπόφευγα ριγῶ,
 ἀκοίμητος θὰ μείνω.
 Ἦσκίους μοῦ γράφτηκε νὰ κυνηγῶ
 ποὺ στὴν ψυχὴ μου κλείνω.
 Ὁ ὕπνος στὰ βλέφαρά μου περπατᾷ
 τὰ βρόχια του νὰ ρίξει,
 μ' ἂν κοιμηθῶ, μὲς τ' ὄνειρο πετᾷ
 βραχνᾶς γιὰ νὰ μὲ πνίξει.

Καὶ στὸ σκοτάδι ἄγρυπνος καρτερῶ
νὰ πέσει ἢ τρικυμία
ποῦ ἔχω μὲς τὴν καρδιά καὶ λαχταρῶ
μὲ κρύφια ἀνησυχία.

Καὶ τριγυρνῶ καὶ σκέφτομαι κι ἄλλοι
ἢ συλλοὴ δὲν παύει
σὰν τὸ κακὸ τῆς νύχτας τὸ πουλιό
μὲς τὸ μυαλὸ νὰ σκάθει.

Μέσα στὴν κάμαρά μου τὴ χλωμή, ὅτ
μόνος δὲν κλείνω μάτι,
μὲ τυραγνοῦν ἀλύπητα οἱ καῦμοι
στοῦ πόνου τὸ κρεβάτι.

ΔΥΣΤΥΧΗΣ

Πέφτουν ἀπ' τὸ ἔρποντο πρὶν γὰρ οὐδὲν ἐλπίδα
στὸ δρόμο μου καὶ οὐδὲν ἐλπίδα
στὰ θλίψεις τῶν χρόνων καὶ τῶν νοσημάτων.

Ο ΠΟΝΟΣ

Οἱ σκέψεις μου τ' ἀπόσπερα οἱ θλιμμένες
στοιχειώνουνε στὸ θραδινὸ σκοτάδι.
Μ' ἔναν παλμό, μ' ἔνα καῦμὸ σὰ χάδι,
σὰ μουσικὴ σκορποῦν ἁρμονισμένες

καὶ μιὰ ἐκκλησοῦλα μὲ τρελλὸ ρυθμὸ ἐμ
πλέκουνε μὲ βαθύ μου στεναγμό.
Σὰν Παναγιά, τὴ λύπη μου ἀγνή ὑψώνω,
γεμάτη πόνο καὶ μελαγχολία

στὴν ἔρημη κι ἀπόκοσμη ἐκκλησίᾳ ἢ ῥωπὸ ἢ
προσκυνητῆς ποῦ τήκομαι καὶ λυώνω.
Καὶ τὸ παράπονό μου προσευχὴ
στοὺς θόλους τοῦ ναοῦ πικρὰ ἀντηχεῖ.

Μπροστά μου θάρσθρα ἀνοίξαν καὶ πίσω λάκκοι,
στὸ ἀπλερὸ φῶς τοῦ νοῦ μου χύνω τὴ μαυρίλα.
Τὸ πόδι μου βυθᾷ σὲ γλυστερὸ χαντάκι
κι ἀδόκητα περνῶ ἀπ' τὴ Χάρυβδη στὴ Σκύλλα.

Εἰκόνες ἀλειτούργητες τριγύρω
οἱ πόθοι μου στὸ χρόνο ἀκίνητοῦνε.
Στὴ μόνωση καὶ στὴ σιγὴ πενθοῦνε.
Κι ὅπως ραγίζει τὴν ψυχὴ τὸ μῦρο
ποῦ ἔχει ἀπὸ μόσκους λιθανιοῦ χυθῇ
κι αὐτοὶ σὰν τ' ἄνθια ἔχουνε μαραθῇ.
Στὴν ἔρημη κι ἀπόκοσμη ἐκκλησίᾳ,
πλάϊ σὲ ἀχνές, τρεμόσβυστες λαμπάδες,
μὲ ἄμφια, κάτισχνοι περνοῦν παπάδες
ποῦ νεκρικὴ ψέλνουνε λειτουργία.
Κι ἀκούω τὶς καμπάνες νὰ χτυποῦν
καὶ θρήνους μὲς τῇ νύχτᾳ νὰ σκορποῦν.
Κι ὅπως ἡ θλίψη σ' ἔκσταση μὲ φέρει
θαρρῶ νεκρὸς πῶς εἶμαι. Λυπημένη
σεμνὴ κόρη, μὲ κρινανθοὺς μὲ ραίνει.
Καὶ βλέπω τὴν ψυχὴ μου περιστέρι
μὲ κάτασπρα ἀπλωμένα τὰ φτερά
πάνω ἀπ' τὸ σῶμά μου νὰ λαχταρᾷ.

ΔΥΣΤΥΧΗΣ

Πέφτουν ἀπ' τὸ Ἑρεβος, σκότη στὰ δύο μου μάτια,
στὸ δρόμο μου κυλοῦν, τὸν ὄλεθρο ν' ἀπλώσουν.
Στὰ θλιβερά τῆς σκέψης μου τὰ μονοπάτια
καρποὺς τὰ νεκρά δέντρα, δὲ θὰ ξαναδώσουν.
Βέλος μ' ἐκέντησε φαρμακερὸ τῇ νύχτᾳ,
πάνω μου τὶς αἰχμὲς τοὺς κεραυνοὶ ἀκοντίζουν.
Σβύς' τὴ χαρὰ, τὰ πάθη σου, ψυχὴ μου, πνίχτα,
τὸ σπίτι σου οἱ πληγές τοῦ Φαραῶ μαστιίζουν.
Τώρα ἡ Γοργόνα τὸ κεφάλι γαῦρο ὑψώνει
σὲ πάλι νικητῆς ἄλλοτε ποῦ τῆς πῆρα.
Σὲ ὄντο δυστυχισμένο ὁ Θεὸς ἐμὲ ἐνσαρκώνει
καὶ στοὺς ἁμαρτωλοὺς τυφλό, μὲ ὀρίζει ἡ μοῖρα.
Στοῦ πόνου τὴν ἀλάθευτὴ ἔπεσα παγίδα
ποῦ στήσαν ἀγριοποὶ οἱ νυχτερινοὶ μου φόβοι
καὶ δεκατέσσερω παιδιῶ τὰ πτώματα εἶδα,
τὶ μ' ἔχουν ὀργιστῇ οἱ Θεοί, σὰν τὴ Νιόβη.
Μπροστά μου θάραθρα ἄνοιξαν καὶ πίσω λάκκοι,
στὸ ἄπλερο φῶς, τοῦ νοῦ μου χύνω τὴ μαυρίλα.
Τὸ πόδι μου θυθᾷ σὲ γλυστερὸ χαντάκι
κι ἀδόκητα περνῶ ἀπ' τὴ Χάρυβδι στὴ Σκύλλα.

ΣΗΧΥΤΣΥΔ

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ

Μες τὴν καρδιά, μιὰ ἄγωνα μὲ σπαράζει θλίψη
καὶ μιὰ ἀξεδιάλυτη ἀπορία ἔχω στὸ νοῦ,
σὲ ἄλυστα, θλιβερά προβλήματα ἔχω σκύψει

καὶ χάνομαι στὴ λύση γρίφου σκοτεινοῦ
Ἡ μοῖρά μου κακόβουλη καὶ σκυθρωπὴ
μὲ ἀκολουθεῖ παντοῦ στὴ ζήση ἀγριωπῇ.

Στὸν οὐρανό, τάστρα τὸ βλέμμα μου σὰ στρέψω,
τὴ θάλασσα ἃ διαβῶ καὶ πάω σὲ ξένη γῆ,

τὸν ἕνα πόνο ἀπ' τὴν καρδιά μου σὰ γιαιτρέψω,
μιὰ ἀγιάτρευτη μοῦ ἀνοίγει ἄλλη ὁ θεὸς πληγή.

Ἐχθρὸ ἕνα αἰσθάνομαι στὰ πλάγια μου κρυφὸ
ποῦ μὲ σκληρὸ ἄθελά μου σύγκρινα ἀδελφό.

Καθὼς τῆς τύχης ὁ τροχὸς γυρνᾷ στὸ χρόνο,
δυνάμεις ὕπουλες τοῦ κόσμου μὲ χτυποῦν,

πίνουνε τὸ αἷμά μου καὶ μὲ κερνοῦν τὸν πόνο,
τίς σάρκες μου ἄγρια, σὰν Ἄρπυιες μ' ἄρπουν.

Κυλοῦν ἀόρατοι πάνω μου κεραυνοὶ
καὶ μὲ βυθίζουνε σὲ νύχτα σκοτεινὴ

καὶ μὲ βυθίζουνε σὲ νύχτα σκοτεινὴ

καὶ μὲ βυθίζουνε σὲ νύχτα σκοτεινὴ

ΕΡΙΝΥΑ

Πλουμίζει στὴν κοιλάδα μοναχό του
ἀσημωτὸ ἕνα δέντρο. Σύντροφό του

ἔχει τὸν ἥσκιο τοῦ ποῦ τὸ στοιχειώνει
Στοὺς κλώνους, ὥριμος καρπὸς μεστώνει.

Λίκνο στὴ γῆ τὰ φύλλα ἑνὸς ὀνείρου
ταπέτο στρώσανε χλωρὸ τριγύρου.

Μὲς τῇ φωλίτσα κείνης τῆς γαλήνης
πῆγα νὰ πιῶ νερὸ τῆς λησμοσύνης.

Τὸ δέντρο ἀνάδινε τὴ μυρουδιά του
χορδὲς ἐτρέμανε στὴ φυλλωσιά του

Μὰ πλάϊ μου, πυρότριχη Ἐρινύα
ξύπνησε ἡ λύπη μου στὴν ἐρημία.

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ

Μέσ' τὴν καρδιά, μιά ἀνοιχτή μέ σπάράζει θλίψη
καὶ μιά ἀεδιάλυτη ἀπορία ἔχω στὸ νοῦ,
σὲ ἄλυστα, θάλασσά προῶν ἔχω σκύψει
Λύπη μου ἀλύπητη, συντροφιασμένη
μαζί σου κ' ἡ ψυχὴ μου εἶνε δεμένη.
Στὸ μακρὺ δρόμο μου, σὰ μονοπάτια,
στὴν ἔρμη ζήση μου, σὲ εἶδα σὰ μάτια,
Παντοῦ σὲ ἀγνάντεψα καὶ σὲ τρομάζω,
τυραννικὴ στὸν κόσμον σὲ ἀγκαλιάζω.
Τὸ ἀσημωτὸ δεντρί στὴ μοναξιά του
τὸν ἀπαλὸ ἥσκιο του ἔχει συντροφιά του.
Μὰ τὰ σκουλίκια ἀπὸ βαθειὰ κουφάλα
βυζαίνουν τοὺς χυμούς του στάλα στάλα.
Καὶ τ' ἄνθια του, τὰ δροσερά του κλώνια,
ξεράθηκαν, τσακίσανε σὰ χρόνια,
πίνουνε τὸ αἷμα μου ἀπὸ τὸ στήθος μου
τὶς σάρκες μου ἄγρια, σὺν Ἄρπυιες μ' ἄρπουν.
Κυλοῦν ἀόρατοι πάνω μου κεραυνοὶ
καὶ με' βυθίζουνε σὲ νύχτα σκοτεινή.

ΤΑ ΜΟΙΡΑΙΑ

Ὅπως τὸ φίδι μέσ' τὴ λαγκαδιά
σὰ μουντὸ κύμα ἀπλώνει στὴ θραδιά
τὸ σῶμά του καὶ σκοτεινὸ διαβαίνει
Λύπη μου ἀκοίμητη, καὺμός με' δέρνει
σὰ σκιάχτρο ὁ ἥσκιος σου πάνω μου γέρνει,
ἔχεις σὰ νυχτοπούλι φτερουγίζει,
ὕπουλα, παγερά μ' ἔχεις φιλήσει.
Χτυπᾷ ἡ καρδιά μου κάτω ἀπ' τὰ φτερά σου
μ' ἓνα παλμὸ μαζί με' τὴν καρδιά σου.
Στοῦ δέντρου πέρα τὰ νεκρά τὰ φύλλα
πῆγα στὸ δειλινὸ με' ἀνατριχίλα
κι ἄκουσα στὴ μουντὴ ὥρα ποὺ νυχτώνει
νὰ κλαίει πένθιμα ἡ φωνὴ τοῦ γκιώνη.
Κ' εἶδα σὰ φάσμα πάλι ἑνὸς ὀνείρου
τὴ λύπη μου ποὺ ἐθρήναγε τριγύρου.

Λύπη μου ἀλλ' ἐνθάδε ἐμ' εὖ μάλα μετρημένο καὶ νομ' ἡνύλα
μαζὶ σφενδάφι νομ' ἰωνόπ' ὕστερ' αἰνέσῃ ὁ σφραγιστὸς ἀο
Στὸ μακρὸν ἐπὶ γυμνασίου, ἡλυστοχὺν ἀνέχοντες
"Ετσι, σὲ ὅλη μου τὴ ζωὴ ἐδῶ πέρα πάλαι ποτὶ
πάντοτε μ' ἔσκιαζε κάποια φοβέρα. Ἰδοὺ καὶ ἔπειτα
Χίμαιρα ἀλλόκοτη μ' ἔχει συντύχει, ἀπὸ τῆς ἀνέμῃ
κακιά μου σύντροφο ποὺ ὥρισε ἡ τύχη,
ποὺ καὶ στοῦ τάφου μου τὴν πέτρα πάντων ἐπὶ τοῦ
Ἑρινύα, θὰ μὲ διώκει σὰν πεθάνω. Ἰδοὺ ὅσοι καὶ
Μὰ ἐνδοχὺν ὕπνῳ ἐπὶ τῆς ἀνέμῃ ἡνύλα καὶ ἰκ
θυγατέρα ἡνύλα καὶ ἡνύλα καὶ ἡνύλα καὶ ἡνύλα
Καὶ τ' ἀνθία τοῦ σφενδάφι ἡνύλα καὶ ἡνύλα καὶ ἡνύλα
ξεράθηκαν. τὰ ἀνθία τῆς ἀνέμῃ ἡνύλα καὶ ἡνύλα καὶ ἡνύλα

ΤΑ ΜΟΙΡΑΙΑ

Ἰδοὺ καὶ ἡνύλα ἡνύλα καὶ ἡνύλα καὶ ἡνύλα
"Ὅπως τὸ φίδι μὲς τῇ λαγκαδιᾷ ἰδοὺ ὅτι νομ' ὡρίπ
σὰ μουντὸ κῦμα ἀπλώνει στὴ βραδιά ἡνύλα καὶ
Οἱ σφενδάφι καὶ σκοτεινὸ διαβαίνει τὸ ἐνδοχὺν
καὶ τρέμουν τὰ πουλιά μὲς τὴς φωλιῆς τοῦ σφενδάφι
λαχταρίζουν τ' ἀγρίμια στὴς σπηλιές τοῦ ὕπνου
τὸ ἐλάφι ἀπὸ τὸ φόβο του πεθαίνει,
καὶ ὁ σφενδάφι ὡρίπ καὶ ὡρίπ καὶ ὡρίπ καὶ ὡρίπ
γιατὶ ὕπνου τὸ φίδι χαμηλὰ ἡνύλα καὶ ἡνύλα καὶ ἡνύλα
στὸν κάμπο σέρνεται καὶ ἀργοκυλᾷ ἡνύλα καὶ ἡνύλα
καὶ στὸ μακρὺ τοῦ ποὺ περνάει δρόμο τοῦ ἡνύλα
σκορπᾷ τὴ φρίκη μὲς τὴν ἐρημιᾷ τὸ ἐνδοχὺν καὶ ἡνύλα
χύνει μὲς τὴν ψυχὴ τὴν τρικυμιᾷ ἡνύλα καὶ ἡνύλα
καὶ στὸν ἀργὸ διαβάτη φέρνει τρόμο,
Κακὸ καὶ σφενδάφι ἡνύλα καὶ ἡνύλα καὶ ἡνύλα
καὶ μένα ἀντιλαλεῖ κάποια φωνή ἡνύλα καὶ ἡνύλα
καὶ μὲ ποὺ στὴν καρδιά μου προξενεῖ ἡνύλα καὶ ἡνύλα
κ' ἔχει μαράνει τ' ἀνθηρὰ μου νειάτα. ἡνύλα καὶ ἡνύλα
Ἀπὸ μικρὸ ἔνα φίδι ἀγριωπὸ τὸ ἐνδοχὺν καὶ ἡνύλα
ἢ φίλος ἢ ἀδελφὸς δὲ θεὸν ἀπὸ τῆς ἀνέμῃ ἡνύλα
στέκει μοιραία στοῦ θίου μου τὴ στράτα.

ΑΙΔΙΟΜΑΤ

Τὸ πόδι μου ὅπου κι ἂ στή γῇ πατᾶ,
 πίσω μου τὸ φαρμάκι του πετᾶ ῥέμ' ἰδίφ ὅτ ρωπὸ"
 καὶ ξαγριεμένο ἔδω κ' ἐκεῖ σαλεύει ἰόντομ ὅτ
 "Υψώνει τὸ κεφάλι καὶ περνᾶ, ὅτ υοτ ἀμῶ ὅτ
 πίβουλο, παγερὸ στριφογυρνᾶ, υοπ ὅτ νουμῶτ ἰοκ
 κολᾶ στίς σάρκες μου καὶ πασπατεύει, ῥοτχῶλ
 Τυλίγει τὸ σκληρό του πλοκαμὸ
 κι ἀτσάλινα μοῦ σφίγκει κάθε ἄρμῳ
 κι ὁ πόνος σύγκορμα ὅλο μὲ σπαράζει, κ νότο
 Στὴ σκέψη μου τίς νύχτες ξαφνικά
 πέφτει μὲς τ' ὄνειρο τυραννικά
 καὶ στὴν καρδιά κουλουριαστὸ φωλιάζει.
 "Ετσι σὲ αὐτὴνε τὴν πικρὴ ζωὴ
 μοῦ σθυέται ἄργα κι ἀνώφελα ἢ πνοὴν ὅτ ἀνέμ ἰοκ
 κι ἀπέλπιδα γυρνῶ σὲ κόσμῳ ξένο. υοπ ὁμῶσ
 Σὰ λάφι ἀπὸ τὰ φίδια θιαστικά
 σὲ μέρη πού τραβιέται ἐρημικά
 μὲ ἀνήσυχη ψυχὴ σιγοπεθαίνω.
 κατὰ το ῥίτ υομ υοῖδ ὅτο κλῆρομ ἰεχῶτο

ΚΑΤΑΡΑ

Οἱ σκέψεις μου οἱ σκληρὲς καρφιὰ στὴν κεφαλὴ σου.
 "Ὅπως βορριάς τὸ δέντρο ἀναταράζει
 κι ὀρμητικὴ νοτιά τοὺς κλώνους σπάζει,
 ὅπως καράβι ἢ θάλασσα ἀφανίζει
 κι ὁ σίφουνας τὸ ἄρπᾶ καὶ τὸ τσακίζει,
 ἄγριο ἀνεμόδαρμα νὰ σθύσει τὴ μορφή σου.
 Πάνω σου καταχθόνιο πνέμα,
 πίβουλο ἀγερικῶνε ρέμα
 δετὴ νὰ σέχει στὸ κρεβάτι.
 Κακὸ νὰ σοῦρθει, κακὸ ναῦρεις,
 τῆς κακῆς τύχης σου τῆς μαύρης
 ν' ἀκολουθῇς τὸ μονοπάτι.

Τό πόδι μου όπου κι ἄ στή γῆ πατά.

πίσω μου τὸ φαρμάκι. ΑΦΑΤΑΧ

Νεροῦ σταλαματιές μάρμαρο θαουλώνουν.

Οἱ Μοῖρες νὰ σοῦ κλώσουνε στεφάνι. ρεψέκο ΙΟ

ἀγκάθινο, καῦμός νὰ σὲ μαράνει. ρωπΟ

ὀλόγυρα σὲ νεκρικές λαμπάδες. ιτρηγδ ικ

πένθιμα νὰ σὲ ψέλνουν οἱ παπάδες. κ ρωπδ

σαῦρες, κι ὀχιές τὸν τάφο σου νὰ φαρμακώνουν.

ὁσο ρεφοι ιτ ιουδδον αν ομφοδόμενδ οργγδ

Τῶνα σου χέρι στ' ἄλλο χέρι,

ἢ κεφαλή σου ἀπὸ μαχαίρι, ωνδΠ

πόδι σου μέσα σὲ ποδάρι. λυοθίπ

ιτρεδδερκ στο ιεχχο αν ιτρεδ

Στὸ κρύο χῶμα νὰ κυλίσεις,

μὲ τα σκουλίκια νὰ σαπίσεις. κκακΧ

νὰ σβύσει τὸ δικό σου χνάρι. ριτ

ιττοπονοι οτ ρηθυολοκδ ν

2π ακα ιπτο ια φαια εικατικα

αε ριρη και τροβιται ερημικα

με ανησυχη ψυχη σιγοπεθαίνω.

Κ' ἐκεῖ συντροφισμένος με καθούρια

σὲ τέτοιο πλοῦσιο μέσα ἀρχοντικό

ταῦ πέρασε ἡ ποιητικὴ του θούρια

καὶ δασκάλευσε τὸν κριτικό. 1α

ρητκελκε εδωλεζε υοπ οσοαρηπ ινγ

αντοκοδρατο ιτ ωνδπ πορηιπ νηιτ

ειπε, στην κριτικη οδωλεσε

Ψαρόγλωσσες ἔδωκε τὸ ἴσο

Εἰφίας, ὅσ' ἔκλεισε τὸν ἴσο

ὕοπ Ιοκ ὕοπ ρινχετ νηιτ ρηιτικο υοτ Ιοκ

υοαδκ υοτ νυοπ

θα κρυφω παλι το κατεδουλητο

(1) «ὕοπτο» υοτ ιτιπο οτ ιεδυοαρη Ιοκ

1

Στοῦ Ρῶτα τὸ μυαλὸ κάποιες φοντίδες

τὸν κράτησαν μιὰ νύχτα σκεπτικό,

τῆς φαντασίας του τὶς φουσκαλίδες

πῆρε γιὰ τάλαντο ποιητικό. ρουανπηε ρητο

“Ολοι οἱ γὰρ οἱ ὡσαν γιὰ τὰ Ρῶταδες

ρδδραωλχ ιτ υοαρηαρηπ υοτ πα δτεπ

ιταλαδουτευε χιερ την κριτικη

ιλιλοκ νηιτ εμ ιατενρηε ομωχ οτο

ρδδραουαρη υοτ ικηιημοι νηιτ ιεπελδ

κουλωφοαρηαρη εο ρεμ ιενηρημ Ιοκ

Με τὶς ἐρισιές θὰ σὰς χαλῶ τὰ γούστα,

τὸν κόυφιο μου φουσκώνοντας ἄσκό.

(2) 1α κ. Βα. Ρῶταδες εἰσφέροντας καὶ τὴν ἀπὸ τὸν ποιη

νὸς ὁ ὁκείος διαδραματίζων τοῦ Ρῶτα, ὁ δὲ

ικη (1) Ὁκείος διαδραματίζων τοῦ Ρῶτα, ὁ δὲ

ινη ἀπὸ τὸν ποιητὴν ἀπὸ τὸν ποιητὴν ἀπὸ τὸν ποιητὴν

2

Καὶ χράπ, ἀρπάζει μιὰ καθουρομάνα
γιὰ Πήγασσο πὺ ἐξέλαθε ἐκλεκτή.

Στὴν ποίηση πάνω τὴ στραβοκάννα
ἐνθουσιώδης καρκινοβατεῖ.

3

Καὶ μὲ ξελαρυγγιάσματα ἐνὸς γλάρου
καὶ τοῦ σκιτζῆ τὴν τέχνη πὺ καὶ πὺ
τοὺς στίχους τοῦ μπαλώνει πὺν τοῦ κάρου
καὶ τραγουδεῖ τὸ σπίτι τοῦ «παπποῦ». (1)

4

Καθάλα στὸ ξέρακιανὸ καθοῦρι
τῆς φαντασίας τοῦ ἀπλώνει τὰ φτερά
καὶ διαγράφει θαυμαστὸ κουλοῦρι
στῆς ἔμπνευσῆς τοῦ τὰ θολὰ νερά.

5

Πετὰ ἀπ' τοῦ Παρνασσοῦ τὴ χλωεράδα,
στὸ χῶμα σέρνεται μὲ τὴν κοιλιά,
βλέπει τὴν ποιητικὴ τοῦ κουτουράδα
καὶ μπαίνει μὲς σὲ καθουροφωλιά.

(1) Ὅποιος διαβάσει τὰ τραγούδια τοῦ Βασίλη Ρῶτα, θὰ τὸν οἰκτίζει καὶ δὲ θὰ ξέρει ποιὸ νὰ πρωτοκοροϊδεύσει.

6

Κ' ἐκεῖ συντροφιασμένος μὲ καθοῦρια
σὲ τέτοιο πλούσιο μέσα ἀρχοντικὸ
τοῦ πέρασε ἡ ποιητικὴ τοῦ φούρια
καὶ δασκαλεύτηκε τὸν..... κριτικὸ. (2)

7

«Ἀφοῦ στὴν ποίηση πήγαμε πίσω,
εἶπε, στὴν κριτικὴ θὰ πᾶμε μπρός.
Ψαρόγλωσσες θὰ μοῦ κρατοῦνε τὸ ἴσο
ξιφίας θὰ σπαθίσω τρομερός.

8

Θὰ κρύψω πάλι τὰ κατεσκληκότα
μέλη μου τ' ἀρτηριωσκληρωτικά,
τῆς Μούσας μου θρωμίσανε τὰ χινῶτα,
τὰ κῶλα τοῦ Πηγάσσου ξαφνικά

9

τσακίσαν... Τύφλα στοὺς καλαμαράδες
πὺ χώνονται μὲς τὴν ποιητικὴ.
Ὅλοι οἱ χαζοὶ ὥσάν καὶ μὲ Ρωτάδες
τσαλάβουτοῦνε μὲς τὴν κριτικὴ.

10

Κουτσαίνοντας σὰ μιὰ σπασμένη σοῦστα
ἄσοφο ἐπάγγελμα θὲ νὰ ἐξασκῶ.
Μὲ τίς θρисиές θὰ σᾶς χαλῶ τὰ γοῦστα,
τὸν κούφιο μου φουσκώνοντας ἄσκό.

(2) Ὁ κ. Βᾶς. Ρῶτας, ξεφυσώντας καὶ τὴ στερεὴν τοῦ ποιη-
τικῆ φανταλίδα, τῶριξε στὴν ψευτοκριτικὴ καὶ ἐκδικούμενος
τὴν ἀποτυχία του, ἔβρισε πατόκορφα κάθε συγγραφέα.

Πούφου, άσφυκτιῶ, θρωμᾶ μπαροῦτι,
 ἄστε με ρέ, θά ρίξω κανονιές,
 τὸ αἱμά σας θά κάνω ἐγὼ κουρκούτι
 κι ὅλους σας θά βαρέσω με τσινιές.

Θά ρίξω πάνω σας γερά μπουρλότα,
 οἱ ιδέες μου θά πάρουνε φωτιά,
 δὲ θά φεισθῶ παιδί μήτε κακότα
 καὶ μήτε τοὺς σοφοὺς στὰ γερατιά.

Θά βρίσω κόσμο ἐγὼ νὰ ξεθυμάνω
 τοὺς φιλόλογους ὅλους τοὺς μισῶ
 τοὺς ποιητὲς πρὸ πάντων θά ζουρλάνω
 με «σαχλαμάρες» (3) πὺ θ' ἀναμασῶ.

Ποιὸς θά μοῦ παραβγῇ σέ μένα, ποῖος,
 στὴν ποίηση ἤμουνε μηδαμινός
 ἤμουν πολὺ λαλίστερος ἰχθύος
 θά γίνω ὅμως στὴν κριτική... φανός.

Ρῶτα, με λέν ἐμένα, τρανὸ Ρῶτα,
 πὺ χώνομαι σέ μπερμπαντοδουλίες
 ὅποιος στὰ πίτουρα κυλᾷ ἡ κότα
 τὸν τρώει καὶ θρωμεῖ ἀπ' τὶς κουτσουλιές.

(3) «Σαχλαμάρες» εἶνε ὁ τίτλος ἐνὸς καθαντὸ μπερμπαντικικοῦ
 σονέτου, πὺ σκάρωσε ὁ Βασ. Ρῶτας στὸ 1928, ἀρετὰ ἐπιτυ-
 χημένο, ὁμολογουμένως, γιατί περιγράφει τὸν ἑαυτὸν του.

Ναί, θά τὸ ρίξω στὸ μπαταξηλήκι,
 θρίζω ξετσιώπωτα, μουντζες πετιῶ.
 Μὲ δίχως ἄρμενα, σάπιο εἶμαι θρίκι
 πλησίστιο πὺ πλέει σέ ὄχετό. (4)»

Καὶ συνεμάχησε με ὅλα τὰ ψάρια
 καὶ τ' ἀποδέλοιπα θαλασσινά.
 Μὰ τοῦ μυαλοῦ του ἄδεια θρήκε τ' ἀμπάρια
 καὶ τὰ θαλάσσωσε στ' ἀληθινά.

Δὲν ἤξερε νὰ κρίνει, οὔτε νὰ γράψει
 κάθε του λόγος, μπόμπια ἦταν σκαστή,
 δὲν ἔνοιωθε, φωτιά νὰ τ' ὄνε κάψει
 ιδέα μιὰ ν' ἀραδιάσει σωστή.

“Ο,τι ἔλεγε κι ἂν ἔκανε ἦταν μπλόφα,
 μῦξες μᾶς ἐκερνοῦσε στὰ γερά.
 Μοιάζανε τ' ἀποφόρια μὲς τὴν κόφα
 πὺ στὴν μπουγάδα στέλνουν... τὰ λερά.

Δὸς του καὶ μᾶς ἀράδιαζεν ἀρλοῦμπες
 κουτρουβαλώντας μὲς τὴν κριτική.
 Στὴν ποίηση ἔκαμε ἄνδρες τοῦμπες
 μὰ δῶ τὸν ἦρε ἡ μοῖρά του ἡ κακή.

(4) “Ἄς με συγχωρέσει ὁ κόσμος πὺ με διαβάζει γιὰ τὶς
 ἄτοπες ἐκφράσεις πὺ μεταχειρίζονται, ἀλλ' εἶνε ὅλες παρμένες
 ἀπ' τὸ μπερμπαντορεξίλικολογοκριτικὸ λεξιλόγιον τοῦ Βασ. Ρῶτα.

21

Τότε κι ὁ Ρώτας πάλι στίς φροντίδες
ἔπεσε ὁ κακομοίρης σκεφτικός.
Κ' οἱ Πειραιῶτες φίλοι του, οἱ μαρίδες,
τὸν μπόκερναν γελώντας σκωπτικῶς.

22

«Φίλε μας, κι ἂν ἀπότυχες ὡς τώρα
σὰ λόγιος, κριτικός καὶ ποιητής
μᾶς φαίνεται δὲν ἤγγικεν ἡ ὥρα
σὰν ἄνθρωπος καὶ σὺ νὰ δοξαστῇς.

23

Ἄν τώρα ἡ σκέψη σου εἶνε ἀκόμα στεῖρα
καὶ κούφια ἡ δόλια σου εἶνε κεφαλή
ἀργότερα ἀπὸ τὴ δική σου κλήρα
θαῦγει ἕνας ποιητής μὲς τῇ φυλή.

24

Τίς συλλογές σου μὴν ἀποκηρύσσεις.
Ὅσοι σ' ἐγνώρισαν ἐκεῖ σώστό
σὲ ἤϋρανε σὰν τὸ σάλιαγκα νὰ φρίσσει
μὲς τίς παχειές μωρίες σου ζεστό.

25

Τὸ μῦτό σου ἔχωσες καὶ σὺ μὲς σ' ὄλα
κλέβοντας ποιητάδες στὴ γραμμὴ
καὶ σὰν καθοῦρι μὲς τὴν κατσάρολα
ψήθηκες δίνοντας λίγο ζουμί.

26

Ὅ,τι ἔγραφες μὲς τῇ φιλολογίᾳ
ἦτανε κουταμάρες φορτικές.
Στὰ τέσσερα τοῦ ὀρίζοντα σημεῖα
γραντζούνιζες σὰ γκαζοντενεκές.

27

Βγῆκε στὰ φόρα ἡ ἀμάθειά σου, Ρώτα,
τώρα κανεῖς μας πιά δὲν ἀγνοεῖ
τὸ μυστικό σου, πὼς τυφλὸς τὰ τ' ὦτα
κι ἀκόμα τὸν τε νοῦν, τὰ τ' ὄμματ' εἶ.

28

Μὴ σκᾶς ὅμως ποὺ σθύστηκέ σου ἡ νειότη
καὶ τίποτε δὲν πέτυχες καλὸ.
Ἐχεις καιρὸ μὲς τὴν αἰωνιότη,
σὲ ἄλλη ζωὴ θὰ πῆξει τὸ μυαλό.

29

Νά, ἂ θέλεις τρέχα γύρευε καὶ ρώτα
πιάσ' τὸ σκουλήκι στὸν ὠκεανὸ
καὶ κύτταξέ το, χολιασμένε Ρώτα,
σὲ ἄλλη ζωὴ θὰ βγῇ κι αὐτὸ τρανό.

30

Μιμήσου ἀκόμα τὸ μικρὸ μηρμήγκι
τίς λεμονόκουπες ποὺ ἀπομηζᾷ.
Μπορεῖς καὶ σὺ παχὺ νὰ βγάλεις ξύγγι
καὶ ποίηση ἀπὸ θέματα χαζά.

Ἀκόμα, πετεινόμυαλέ μας Ρώτα,

ἄντλισε ἐλπίδα, σθένος καὶ χαρὰ

καὶ βλέπε πὼς μεστώνουν τὰ καρότα

καὶ πὼς φουντώνουν μέσα στὴν κοπριά.

32

Ἄκου, κακά-κα-κά, ποὺ κάνει ἡ κότα

γιὰ νὰ γεννήσει τὸ ἄσπρο τῆς αὐγῆς,

μὲς ἀπ' τὴν κουτσουλιά, καϋμένε Ρώτα

θὰ διαμορφωθῇ τὸ ἄθλιό σου «Ἐγώ».

33

Ἀφοῦ ἀπορρίψεις ὅλες τὶς θλακεῖες

καὶ παύσεις πιά νάχεις πικρὴ χολή,

ἀλαφρωμένος κι ἀπ' τὶς ἁμαρτίες

καὶ «Γράμματα» (5) μάθεις σὲ ἄλλῃ σχολῇ,

34

ἀφοῦ ἀφαιρέσεις τὴ μακρυὰ καπότα

κάθε ψευτιάς κ' ἐγγλέζικη ντυθῆς

μιὰ ρεδιγκότα, ποὺ ταιριάζει Ρώτα

καὶ στ' ὄνομά σου, φτοῦ μὴ βασκαθῆς,

35

τότε, σὰ ξαναρθῆς σὲ δυὸ χιλιάδες

χρόνια, μυαλό θε νάχεις κριτικό

κι ἀπ' ἔσχατος μὲς τοὺς καλαμαράδες

πρῶτος θάσαι μὲ talent ποιητικό.

(5) Σ' ἓνα ὀλιγόβιο περιοδικό «Ἑλληνικά Γράμματα» ποῦ-
βγαίνει στὴν Ἀθήνα τὸ 1928, ἐμαθήτεψε ὡς κριτικός ὁ Βασ.
Ρώτας σκυλλοβρίζοντας στ' ἀρθρίδια ποῦγραφε ὅλο τὸν κόσμο.

Καὶ τότε εὐθύς καθεῖς μας θὰ ἐννοήσει

γερό καθοῦρι ὅτι εἶσαι μιὰ φορὰ

στὰ κάρθουνα ποὺ θάχεις κολυμπήσει

κι ὄχι πὰ στὰ θολὰ σου τὰ νερά».

37

Ἔτσι παρηγοροῦσαν τὸ Βασίλη

τὰ μαλακόδερμα τοῦ Πειραιᾶ

κι ὅλοι τὸν ἐμπροκέρναν τὸ ρεζίλι

καὶ κείνου κόπηκε ἡ μιλιὰ του πιά.

38

Στέγνωσε ἡ γλωσσά του καὶ σὰν τὸ στρεῖδι

στοῦ θράχο κόλλησε παντοτεινά.

Βυθίστηκε στὸν ὕπνῳ σὰν τὸ φίδι,

στὸν κόσμο δὲν ἀκούστηκε ξανά.

39

Χρόνια περάσανε πολλὰ κ' αἰῶνες,

κύλησε τὸ κοχῶλι σὲ φωλιά

ποὺ ζούσανε καθοῦρων λεγεῶνες

καί, ποὺ λιμπίστηκε μιὰ θηλυκιά.

40

Κι ὁ Ρώτας πάλι μιὰ καθουρομάνα

γιὰ Πήγασσο καθάλησε ἐκλεκτή.

Στὴν ποίηση πάνω τὴ στραβοκάνα

ἐνθουσιῶδης ἀεροθατεῖ.



41
Κρατεί στά χέρια του μακρὺ δευτέρου
πού τις σελίδες δακτυλοδεικτεῖ.
Φουσκώνει στὸ «Ἀνοιξιὰτικό του Ἀγέρι» (6)
καὶ στοὺς αἰῶνες... ΚΑΡΚΙΝΟΒΑΤΕΙ.

(6) Μὲ τὰ τσουρουφλισμένα φτερά τῆς ἐμπνευσῆς του ὁ Βασίλης Ρώτας παραγέμισε ἓνα βιβλίο πὺν ὠνόμασε «Ἀνοιξιὰ-
τικο Ἀγέρι», κατ' ἀντίθεση φαίνεται μὲ τὰ Ἀγέρια τῶν ἄλλων
τεσσάρων ἐποχῶν τοῦ χρόνου (;) ἢ μὲ τὰ Ἀγέρια τῶν σημεί-
ων τοῦ δρίζοντα, ἢ μὲ τὰ Ἀγέρια τ.ῦ Ἰανουαρίου, Φεβρουα-
ρίου καὶ τῶν ἄλλων μηνῶν, ἢ μὲ τὸ «Βραδινὸ Ἀγέρι», τὸ «Πρωϊ-
νὸ Ἀγέρι» καὶ ὅλης τῆς μέρας καὶ τῆς νύχτας, ἢ καὶ τῶν ὥ-
ρῶν τοῦ ἡμερονηκτίου, δηλαδὴ «Τὸ Ἀγέρι τῆς 1ης μ.μ.» κτλ.
κ' ἴσως ἀκόμα, πάντα γιὰ ἀντίθεση, μὲ τὰ Χαμοῖνια, τοὺς Σι-
μούν, τοὺς Ἀνεμοστρόβιλλους, κτλ. κτλ. Ἔτσι τὸ βιβλίο τοῦ
Βασίλη Ρώτας ἐκτός πὺν μᾶς δίνει νὰ καταλάβουμε πὺς πῆραν
τὰ μαλά του ἀγέρα, μᾶς θυμίζει καὶ διαρκῶς... ἀέρια, δηλαδὴ :
τὰ ἀεριοῦχα πετά, τὰ ἀσφυξιογόνα, τὸ φωταέριον καὶ τοὺς...
ἀνεμομύλους τοῦ Δὸν Κιχῶτη.

Αὐτὸ μᾶς κάνει νὰ φαντασθεῖμε ὅτι ὁ Βασίλης Ρώτας, ἔχει
ειδικευθῇ στὴν τέχνη νὰ γεμίζει ὅλους τοὺς ἀσκούς τοῦ Αἰόλου,
καὶ ὁ καθένας μας, καὶ μὲ τὸ δίκιο του, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ τοῦ
φωνάζει : «Ἀγέρα! ἀγέρα!...».

ΣΤΕΝΑΓΜΟΣ

Στὸν κόσμο αὐτὸ ἡ ζωὴ μου πὺν κυλάει
ὅπως θολὰ ἀπὸ τὴ βροχὴ ποτάμι,
στὶς ὄχθες του πὺν κλαίει τὸ καλάμι
καὶ τὸ τρομάζει ἡ μπόρα τοῦ οὐρανοῦ,
πὺν τρέχει σὲ γκρεμνοὺς καὶ γοργὸ πάει
καὶ σβεῖ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ὠκεανοῦ,

στὸν κόσμο αὐτὸ ἡ χαρὰ μου ποῦνε λίγη
ποῦχω τὴ σκέψη μου μαυροστολίζει
σὰ γκρίζο ἀπόμερο ἓνα κυπαρίσσι
πὺν ἀγέρας δέρνει κ' οἱ βροχὲς χτυποῦν
κ' ἐνὸς θανάτου ἡ θλίψη τὸ τυλίγει
καὶ στὴν κορφή του οἱ κεραυνοὶ ξεσποῦν,

στὸν κόσμο πὺν θλιμμένος ὑποφέρω,
ὅταν ὀργᾶ μὲ νέους χυμοὺς ἡ φύση
καὶ ὁ κάμπος πούλουδα ἔχει πλημμυρίσει
καὶ πρασινίζει ἡ ράχη τοῦ βουνοῦ,
σὲ μιὰ ἀνοιξη πὺν ἀνθεῖ καινούρια, χαίρο-
μαι, τὴ γλυκειὰ ὁμορφιὰ ἐνὸς δειλινού.

ΣΟΝΕΤΟ

Στή νέα ζωή που θάλλει αρμονισμένη,
 με τὸ ἄρωμα που φεύγει στὸν ἀγέρα,
 σκόρπιοι κι ἀσύλληπτοι μὲς τὸν αἰθέρα
 ἀνάλαφροι πουλιοῦ κυματισμοί,
 ᾗ ποῦ καθε πόνος ἢ λύπη ἀλαφρωμένοι,
 πετοῦν οἱ ξένοιαστοί μου στοχασμοί.

Κι ὅπως σὲ ἀγνή μιὰ κόρη στὸ ἀνθισμά της,
 ποὺ ἔρχονται Σεραφεῖμ καὶ τὴ φιλοῦνε
 κι ἄγνωροι πόθοι στήν καρδιά σκιρτοῦνε
 κι ὁλόδροση διαβαίνει στή ζωή,
 μὰ ἀπλώνει μαῦρα ἢ μοῖρα τὰ φτερά της
 καὶ ξεψυχᾷ σὰν κρίνου μιὰ πνοή.

λιγόζωος πτό φίλημα τοῦ ἀπείρου,
 στὸ φῶς, ὁ πόθος μου ξαναγεννιέται,
 μὰ πάλι στήν καρδιά μου ἀποτραβιέται
 σὰν πεταλοῦδα ποὺ ἔχει ναρκωθῇ
 καὶ δάκρυ στή χρυσῇ κούνια τοῦ ὄνειρου
 ἀφήνει πρὶ σιγὰ ἀποκοιμηθῇ.

Αὐτὸ μᾶς κάνει νὰ φαντασθῶμε διὲς ὁ Βασίλης Ρώτας, ἔχει
 εἰδικευθῇ στήν τέχνη νὰ γεμίζει ὅλους τοὺς ἀσμούς τοῦ Αἰόλου,
 καὶ ὁ καθένας μας, καὶ μὲ τὸ δίκιο του, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ τοῦ
 φωνάζει: «Ἀγέρα! ἀγέρα!...».

ΣΟΝΝΕΤΟ

Ἦσυχά, τρυφερά τὸ θράδι κατεβαίνει
 σὰ βλέφαρα σὲ μάτια μυστικά ποὺ κλείνουν.
 Οἱ ἀποστερνὲς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου τρεμοσβύνουν.
 Ἡ πολιτεία στὴ σιγὴ εἶνε θυθισμένη.

Στ' ὄνειρο φεύγει ὁ νοῦς μου πάλι καὶ πηγαίνει,
 τὸ θρήνο ἀκούω ποὺ οἱ καμπάνες γύρω ἀφήνουν,
 οἱ λογισμοί μου γαληνεύουν κι ἀπαλύνουν
 κι ἀπλώνονται στήν ἐκκλησιὰ τὴν τιμημένη.

Ξένη ἡ καρδιά μου νοσταλγεῖ. Στὴν Ἁγία Θύρα
 προσεύχεται καὶ τῆς ἀγάπης μου τὰ μῦρα
 θυμίαμα στοὺς σκοτεινοὺς θόλους κυλοῦνε.

Στὸν Ἱερὸ Βωμὸ γλυκὰ ἀντηχεῖ ἡ φωνή μου.
 Σεμνὸς ὑψώνεται ὁ Ναὸς μὲς τὴν ψυχὴ μου.
 Τὸν Ὑψιστο τὰ Χερουβεὶμ ὕμνοιοιοῦνε

κ' οἱ σκέψεις μου τὴ λειτουργία ἀκολουθοῦνε.

ΣΟΝΗΤΟ

Στη νέα ζωή που θα έλθει
 με το φαντάσμα του
 νουόνδου του
 νουόνδου του
 πό κάθε πό
ΣΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ
 πετούν
 Βαρύθυμη ή ψυχή μου,
 πικροί είνε οί λογισμοί μου,
 τὰ χέρια μου σταυρώνω
 στην Παναγιά με πόνο.
 κι ολόδροση διαβαίνει στη ζωή.
 «Βοήθεια σοῦ ζητάω
 και σε παρακαλάω.
 Σβύνει ή ζωή μου, σβύνει,
 κάθε χαρά μ' αφήνει.
 σοῦ ρώνω
 μού αήχουφτη
 αἰνός οἱ
 και δάκρυ στή χρυσή κούνια τοῦ ονείρου
 αἰνός οἱ

ΑΥΓΗ

Νά παλι ή μερα
 που ημερώνει,
 στα θάθη πέρα
 ο ήλιος
 τον ούρατο.

Η θάλασσα ολη

“Εγγοιες κι ανησυχίες,
 γύρω μου τρικυμίες,
 μ' ένα σταυρό στον ώμο.
 διαβαίνω άγονο δρόμο.

“Από παντοῦ μαυρίλα
 ρίγη κι ανατριχίλα,
 μήτε συμπόνια ή χάδι,
 στο θλιβερό μου θράδι.

Χρυσές αχτίδες
 στεφανωμένος,
 χωρίς έλπίδες
 πάντα πιο ξένος
 θάμαι στη γή.

Βαθειά με τρώει τύψη,
καὶ λυώνω ἀπὸ τῆ θλίψης,
πὸ σένα Τρισαγία,
ζητῶ μικρὴ εὐσπλαγχνία».

Στὴν Παναγιά σταυρώνω
τὰ χέρια μου μὲ πόνο,
ἀπ' τὴν καρδιά μου χύνω
τὰ δάκρυα πού τῆς δίνω.

ΑΥΓΗ ΚΗ

Νὰ πάλι ἡ μέρα

1) πού ξημερώνει,

στὰ βάθη πέρα

2) ὁ ἥλιος χρυσώνει

3) τὸν οὐρανό.

4) Χορὸς

Ἡ θάλασσα ὅλη

5) ἀναγαλιάζει,

ἡσυχοὶ οἱ μῶλοι,

τρέμει τὸ ἀτλάζι

7) τὸ γαλανό.

8) Πρόσχαρὰ ἡ μουσικὴ

Μὲς τὴν ψυχὴ μου

9) κυλοῦν κι ἀπλώνουν

μαῦροι οἱ καῦμοί μου

καὶ μὲ πληγώνουν

τὴν πᾶσα αὐγὴ.

Χρυσὲς ἀχτίδες

στεφανωμένος,

χωρὶς ἐλπίδες

πάντα πιὸ ξένος

θαῖμαι στὴ γῆ.

ΗΤΥΑ

αρχήν ἢ ἰλὸν ὅτι
μενώμεθα ὅτι
αρχήν ἢ ὅτι
μενώμεθα ὅτι
ὄντο ὅτι

ἰλὸν ὅτι
Βαθεία με τρώει
καὶ λυώνω ἀπὸ τοῦ
ποῦ ἀπὸ τοῦ
ζητῶ μικρὴ ὅτι

Στην Παναγία
τὰ χέρια τοῦ
ἀπ' τὴν Παναγία
τὰ δάκρυα τοῦ

ῥεῖται ὅτι
ῥεῖται ὅτι
ῥεῖται ὅτι
ῥεῖται ὅτι
ῥεῖται ὅτι

ΜΟΥΣΙΚΗ

- 1) Ἡ Κουβαρίστρα
- 2) Τὸ κρινοδάχτυλά σου
- 3) 9ο Βάλς Σοπὲν

4) Χορὸς

5) Γυρίζομε σιγὰ

6) Ἀγκαλιαστὰ χορεύαμε

7) Βαρὺς ἀποτραβήχτηκα

8) Πρόσχαρά ἡ μουσικὴ

9) Σὰ νὰ μεθᾶ στοὺς ἤχους της

10) Σιγὴ

Πῆρα μιὰ κουβαρίστρα ἀπὸ μετὰ
κ' ἐπαίξε ἡ πιανίστρα
Ἀμύλητο ἀκούγοντο
κι ἄκουγα ἀρμονικὰ καὶ με ἀκούγα
καὶ με ἀκούγα
ἔνω
Λές κελαιδούσι
Σιγὰ ξετόντο μετὰ
δὲν εὗρισκα μὴ ἕνα κομπταλάκι
σὲ τόνο μαγικὸ ἐπαίξε ἡ πιανίστρα
Κάτι σὰν ὕμνο, σὰν ψαλμὸ, σὰν ποίημα
ἄκουγες 'πὸ συμφωνικὴ μιὰ ὀρχήστρα
κ' ἐφευγε γλήγορο, γοργὸ τὸ νῆμα
κ' ἐτρέχανε τὰ χέρια της νεράκι

ΗΚΙΖΥΟΜ

- αργτοίραθιο Η' (Γ)
 υοο αλύτχάδονιακ όΤ (Σ)
 νέποζ ράβ θο (Ε)
 ρόθοΧ (Α)
 άγιο ζμζιουΤ (Β)
 ζμζιουζοχ άτοριλάκαγΑ (Θ)
 ακητχίθαρτοπά ρόθ Β (Τ)
 ήκισυοι ή κρηχαρόΠ (8)
 ρητ ρυοχί ρύοτο αθζι άν άζ (9)
 ήγιζ (0Γ)

Η ΚΟΥΒΑΡΙΣΤΡΑ

Στην ανεψιά μου "Ηέη Γούγου.

Πήρα μιὰ κουβαρίστρα από μετάξι
 κ' έπαιζε ή κόρη όνειρευτά στο πιάνο.
 Άμίλητος, στεκόμουν από πάνω
 κι άκουγα άρμονικά και με άκρια τάξη
 και με ρυθμό που μου έπαιζε ή πιανίστρα,
 ενώ ξετύλιγα την κουβαρίστρα.
 Λές κελαιδοῦσε ένα μικρό πουλάκι.
 Σιγά ξετύλιγα και στο μετάξι
 δέν εύρισκα μήτ' ένα κομπαλάκι,
 σε τόνο μαγικό έπαιζε ή πιανίστρα.
 Κάτι σαν ύμνο, σαν ψαλμό, σαν ποίημα
 άκουγες 'πό συμφωνική μιὰ όρχήστρα
 κ' έφευγε γλήγορο, γοργό τὸ νήμα
 κ' έτρέχανε τὰ χέρια της νεράκι.

Καὶ σὰν ξετύλιξα ὅλο τὸ μετᾶξι,

ὅπως ἀπόσωνα τὴν κουβαρίστρα

δίχως νὰ θρῶ μήτε ἓνα κομπαλάκι
κ' οἱ δυὸ εἶχαμε στὸ τέλος φτάξει.

Ξετύλιξα ἀπαλὰ τὴν κουβαρίστρα,

λεντίσιμο τέλειωσε κ' ἡ πιανίστρα.

Λὲς κ' ἐξεψύχησε μικρὸ πουλάκι.

ΤΑ ΚΡΙΝΟΔΑΧΤΥΛΑ ΣΟΥ

Στὴν Ἑλλεν Τρανακίδου

Τὰ μακρυὰ, τὰ λεπτὰ καὶ τρυφερὰ

τὰ κρινοδάχτυλά σου

στὸ πιάνο τρέχουν, πετοῦν ἀλαφρὰ

καὶ ψέλνουν τὰ ὄνειρά σου.

Πότε μὲ πόνο καὶ μὲ ταραχὴ

κυνηγοῦν τὴν ἐλπίδα

κι ἄλλοτε σοῦ φωτίζουν τὴν ψυχὴ

σὰν τῆς αὐγῆς μὴ ἄχτιδα.

Μὲ λύπη ξάφνου σιγοτραγουδοῦν,

συμπλέκονται κι ἀντάμα

γιά τὴν ἀγάπη λέν, ποὺ δὲ θὰ δοῦν

κι ἀρχίζουν πικρὸ κλάμα.

ΥΟΣ ΑΛΥΤΧΑΔΟΝΙΩΚ ΑΤ

Κ' ἔρχονται κι ἀγκαλιάζονται μαζί
κι ἀνάρια ξαποσταίνουν,
μ' ἐκεῖνα κι ὁ κρυφὸς καὺμός σου ζεῖ
κ' οἱ πόθοι σου ἀνασαίνουν.

Σὰν κρίνα πού τὸ μάτι λαχταρᾷ
τὰ λεπτὰ δάχτυλά σου
πότε στὸ πιάνο μὲ ἄδολη χαρὰ
ψέλνουνε τὰ ὄνειρά σου,

καὶ πότε ἀργόσυρτα, γιὰ μυστικιά
καὶ μακρυνὴ ἀγαποῦλα
ἀλλάζουνε σὲ μελαγχολικιά
κάθε γλυκειὰ νοτοῦλα.

9ο ΒΑΛΣ ΣΟΠΕΝ

Χορός. Ἀγκαλιασμένοι οἱ δυὸ στὴ μαγικὴ ἀρμονία

Εἴμαστε μόνοι κι' ἀπολόγερνες θλιμμένη
τ' ὠραῖό σου κεφάλι μὲς τὴν ἀγκαλιά μου.
Ὁ ἥλιος ἔδυσε κ' ἡ φύση ναρκωμένη
νανούριζε σιγὰ τ' ὄνειρο στὴν καρδιά μου.

Ὅπως μικρὰ καὶ τρυφερὰ δυὸ περιστέρια
καὶ μεῖς μὲ γλύκα ἀγαπηθήκαμε καὶ πόνο.
Στὸ βράδι τᾶστρα λάμπανε σὰν ἀγιοκέρια
καὶ τὸ ρωλόι μας ἀκοίμητο στὸ χρόνο

τοῦ χωρισμοῦ τὴν ὥρα ξάφνου ἀργοσημαίνει.
Εἶχα σὰν τὸ καλάμι στὸ βορριᾷ λυγίσει.

Στὰ μάτια σου περνοῦσε ἡ λύπη θουρκωμένη
κ' εἶχαν τὰ μάγουλά σου πέρλες πλημμυρίσει.

Τότε ἀπ' τὰ χέρια σου μὴδ' μιὰ βιολέτα πῆρα
θερμὸ στὴ μνήμη μου τὸ χάδι σου νὰ μείνει.

Τ' ἄδολα τῆς περθετικῆς ψυχῆς σου μῦρα
ἢ σὺ, ἔφαινε πὰ στὰ φύλλα τῆς μὲ τὴν ὀδύνη.

Κ' ἔφυγες, μέσ· τ' αὐτιά μου ὁ κρότος ζωντανεύει
τῆς ἄμαξας ποὺ κύλαε στὸ κρύο θράδι.
Ἦ σκέψη μου γύρω κι ὀλοῦθε σὲ γυρεύει,
πόνου χτυπᾶ φτερά κι ἀπλώνει στὸ σκοτάδι.

Κι ὅπως λεπτὸς κι ἀνάρσιος ἦχος ἀπομένει
πᾶ στὴ χορδὴ ἀπ' τὴ δοξαριὰ ποὺ τὴ δονίζει
ἢ εἰκόνα σου, σὰ μελωδία πιά σβυσμένη
μέσ τὴν ψυχὴ μου ἀκόμα κάτι ψιθυρίζει.

Σὰν ὄνειρο μαγιοῦ διαλύθηκες στὰ νέφη
κ' ἡ θύμησή σου εὐωδιαστὰ ρόδα σκορπᾷ,
ἄερην περνᾷ ἡ μορφὴ σου καὶ μοῦ γνέφει
καθὼς ἡ πούλια τὴν αὐγὴ σὰ χαιρετάει.

ΧΟΡΟΣ

Χορός. Ἀγκαλιασμένοι οἱ δυὸ στὴ μαγικὴ ἄρμονία
παραδινόμαστε τοῦ θάλσς. Στὸ ἀέτωμα κυλάει
ἡ μουσικὴ τοὺς ἤχους τῆς μὲ κάποια νοσταλγία
ποὺ λὲς καὶ σὰ νὰ μοίρεται πὼς ξέμακρα χτυπάει
ἔρμη, λιπόθυμη καὶ πέφτει στὴν ἐξέδρα μπρός.
Ζώνουν τὴ σάλα ἠλεκτρικὰ ποὺ γίνεται ὁ χορός.

Χορεύουμε. Πολλὰ ζεύγη ὀλοτρόγυρα κινούμε
τὰ πόδια μὲ ἀπαλὸ ρυθμό. Πουλᾶκια φτερωμένα
ἀεροζυγιαζόμαστε, τὸν πόθο ποὺ ποθοῦμε
τοῦ ταξιδιοῦ σὲ μέρη μακρυνὰ κι ἀγαπημένα
κι ἄδικα ἡ λήθη καρτερᾷ νὰ σβύσει κι ὁ καιρός.
Τυλίγεται στὴ σάλα τὴ μυρόλουστη ὁ χορός.

Χορός. Πάνω στὰ στήθη μου, γέρνοντας τὸ κεφάλι
μὲ ροδισμένα μάγουλα, κορίτσι ἀπαλογέρνει,
ἀγνὸ κι ἀμίλητο. Ποιᾶ τρυφερὴ τάχατε ἀγκάλη
σὲ δέχεται; Σὰν τί ὄνειρα ἢ στιγμοῦλ' αὐτὴ μᾶς φέρνει;
Μὲ τάραξε ὁ παλμὸς τῆς μουσικῆς ὁ τρυφερός,
ἢ σύ... ποιός;... Τὸν κάθε μου πόθο λικνίζει ὁ χορός.

ΧΟΡΟΣ

Γυρίζομε σιγά κ' οἱ δυὸ ἄνδρες
σ' ὄνειρο λικνισμένοι.

Στὰ στήθη σου κλεισμένη
τῆς καρδιάς σου κρυφὰ μετρῶ
καὶ λογαριάζω τοὺς παλμούς
καθὼς γυρίζω στὸ χορό.

Σὺ, τοὺς δικούς μου δὲν ἀκοῦς;
Στὸν κάθε γύρο πιὸ γλυκὰ
σὲ σφίγγω καὶ χλωμαίνεις.

Ἀμίλητη ὅμως μένεις
ἐνῶ ἡ καρδιά σου ὅλο χτυπᾷ.

Μὴ καὶ σὲ κούρασε ὁ χορός;
Δὲ μοῦ ἀπαντᾷς κ' ἐγὼ δειλὰ
χορεῦω πάλι σιωπηλός.

Στὴν πόρτα;... μήπως στὴ γαλήνη....

ΑΓΚΑΛΙΑΣΤΑ ΧΟΡΕΥΑΜΕ

Ἀγκαλιαστὰ χορεύαμε.

Ἡ μουσικὴ τὰ θήματά μας
ἐρύθμιζε μὲ ἄργον παλμό.
Στὸν ἴδιο τόνο σμίγαμε
κ' ἐμεῖς τὰ αἰσθήματά μας.

Σὰν καρθὰκι ἀρμένιζες,
λευκὴ, μὲς τοῦ χοροῦ τῇ δίνῃ.
Τιμόνι τῇ μεσοδῶ σου
κρατοῦσα καὶ ποῦ σ' ἐσπρωχνά;
Στὴν πόρτα;... μήπως στὴ γαλήνη....

ΒΑΡΥΣ ΑΠΟΤΡΑΒΗΧΤΗΚΑ

Βαρὺς ἀποτραβήχτηκα μακρυὰ
τὸν πόνο μου νὰ γιάνω.
Κορίτσια χόρεψα τόσα πολλὰ
κ' ἔσφιξα τόσα ὀλόγλυκα
στὴν ἀγκαλιά μου πάνω!

Κ' ἔβλεπα ἀποσταμένος νὰ γυρνοῦν
ζευγάρια μὲς τῇ σάλα.
Ὡ! οἱ γῦροι τοῦ χοροῦ πῶς τὴν καρδιά
μου φλόγισαν κι ἀνέδωσε
τὸ αἷμά μου στάλα στάλα.

ΖΗΤ ΖΥΟΧΗ ΖΥΟΤΣ ΑΘΕΜ ΑΗ ΑΣ

ΠΡΟΣΧΑΡΑ Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Πρόσχαρὰ ἡ μουσικὴ χτυπᾷ
κι ὀλόγυρα σκορπίζει
τοὺς ἤχους τῆς γλυκὰ γλυκὰ.
Καμιὰ ἡδονὴ ὁ ρυθμὸς τοῦ θάλς
σὲ μένα δὲ χαρίζει.

Τὰ θήματα ἄδικα πλανῶ
στὴ σάλα καὶ προσμένω.
Μονάχα κείνη καρτερῶ
νὰ ρθῇ. Περνᾷ ὅμως ὁ καιρὸς
τοῦ κάκου! Μόνος μένω.

ΣΑ ΝΑ ΜΕΘΑ ΣΤΟΥΣ ΗΧΟΥΣ ΤΗΣ

Σὰ νὰ μεθᾶ στοὺς ἤχους τῆς
ἡ μουσικῇ σκορπᾷ
σὲ ἀέρινες κυμάτωσης
κι ἀόρατῇ σὰν ἄρωμα
τῇ σάλα γεμίζει.
Χαρούμενα διαβαίνουνε
ζευγάρια ἀγκαλιαστά
μπροστά μου ὅλο χορεύοντας
ποὺ ἡ μουσικῇ ἀπαλά
τὸ θῆμα ρυθμίζει.
Καὶ στὶς καρδιές ξυπνοῦνε πόθοι
κ' ἐλπίδες ὁ Ἔρωτας ποὺ κλώθει.

Ποιὸς δάφνης καὶ μυρτιάς κλαδιὰ
ποὺ στέκουν ἀντάμα
εἶδε πλεγμένα τὰ φύλλα
ὁ ἀγέρας νὰ σεῖ κι ἄκουσε
ἓνα κρυφὸ κλάμα;
Ποιός; Τὰ φῶτα χλωμιάσανε
ἀχνὰ τρεμοσβύνουν,
ἦσκιοι παράξενοι πλέχουν.
Βοή μυστικῇ θήματα,
ἀνάλαφρη ἀφήνουν.
Μορφές στὴ σάλα ἀργοσαλεύουν
ποὺ ταῖρι οἱ θύμησες χορεύουν.

ΣΙΓΗ

Έχει στιγμές ή φύση που κοιμάται
 τρεμοσβύνουν τ'άστρα στὸν οὐρανό.
 Ἡ θάλασσα εἶνε ἀκύμαντη. Στὰ δάση
 πέρα, μήτε ἕνας ψίθυρος πλανᾶται,
 κανένας θόρυβος πᾶ στὸ βουνό
 μήτε φωνή γροικιέται μὲς τὴν πλάση.

Θαρρεῖς σ' αὐτὴνε μέσα τὴ γαλήνη
 κάποια ψυχὴ πὼς ἔρχεται ἀπαλὰ
 κ' ἕνα γλυκό μας πόθο νανουρίζει.
 Μιὰ γοητεία μὲς τὴ νύχτα ἀφήνει,
 ἀθόρυβα στὰ φύλλα ὅπως κυλᾷ
 κι ἀόρατη ὅπως γύρω φτερουγίζει.

ΕΡΩΤΕΣ

- 1) Τὰ ὄνειρα
- 2) Νοερὴ Νύχτα
(Dédoublement personnel)
- 3) Ρεμβασμός

Κ' ἕνα τραγοῦδι ἀργόλαλο ἀνεβαίνει
 μὲς ἀπὸ τὴν ἀπέραντη σιγή.
 Τ' αὐτιά μου σὰ γαλάζιο ἕνα κοχῶλι
 μαζεύουν καὶ φέρνουν ἀρμονισμένη
 τὴν κάθε μελωδία ἀπὸ τὴ γῆ
 σὰ νὰ τὴν τραγουδοῦνε γλυκὰ χεῖλη.

Κι ἄρπα νομίζεις μέλπει στὴν καρδιά μου
 ποὺ τὴ δονεῖ μιὰ ἀνάλαφρη πνοή
 καὶ μελωδεῖ σὲ ἀνέκφραστο ἕναν τόνο,
 στοὺς ἤχους ποὺ κυλοῦν ὀλόγυρά μου
 μὲς ἀπὸ τὴν κοιμάμενη ζωή,
 τὸν πιὸ κρυφὸ καὶ μυστικὸ μου πόνο.

- 13) Τὰ Γράμματά της
- 14) Δίπτυχο
- 15) Παράπονο
- 16) Ἀτταρινιώτικη Πόρτα
- 17) Ἡ Ἀγάπη μας

ΕΡΩΤΕΣ

- (1) Τά όνειρα
- (2) Νοερί Νύχτα
(Dédoublement personnel)
- (3) Ρεμδαμός
- (4) Τραγοδία
- (5) Σε μία "Αγνώστη"
- (6) Τά Κιάλια
- (7) Τό Μυστικό
- (8) Σ. άγαπώ
- (9) Συμπερίληψη
- (10) Τά Μαλλιάκια της
- (11) Οι δύο μας
- (12) Τά Κερίλια
- (13) Τά Τραγικά
- (14) Δίπτυχο
- (15) Πανοπία
- (16) Αττάρι
- (17) Η "Αγνή"

NOEPH NYXTA

(Dédoublement personnel)

TA ONEIRA

Σε ένα έργο μου

Στο Μηνά Δημάκη

Σε μια νύχτα έγραψα τα όνειρα
Κάποτε στη φτωχή μας την καρδιά,
όπου κοιμάται άναπαμένη
ώρα γλυκειά στη σιγηλή θραδιά
περνά κι ανάλαφρα σημαίνει
Με χέρια ρόδινα κι αγαπητά
ο ύπνος δένει μια κλωστήσα
και στής καρδιάς μας μέσα όνειρευτά
φαίνει τη θαλπωρή φωλίτσα.
Τόν πλάνο πόθο μας που λαχταρά
μέ το χρυσό όνειρο τυλίγει,
πλέκει με την έλπίδα τη χαρά
και με τον έρωτα μας σμίγει.
Κι όπως σε κρίνο έσκυφα να μυρίσω,
το άμόλυτό σου ν' απολαύσω μύρο,
τη σκέψη μου ζήτησα ν' άντικρύσω
στην άρμονία τώ γραμμώ σου γύρω.

ΑΝΘΡΩΠΟ

Κ' ἐν' ἄσπρῳ Σεράφειμ σὰ μιὰ πνοή
 στήν κάμαρα πού φτερουγίζει
 τὸν ὕπνο μας φυλάγει ὡς τὸ πρῶτ'
 καὶ τ' ὄνειρό μας νανουρίζει.

Μὰ ὅταν ἡ πούλια ράνει χάρωπά
 τὰ κρίνά της μὲς τὴν αὐγοῦλα
 τὸν ὕπνο ἀπ' τὰ ματόκλαδα σκορπᾷ
 καὶ μᾶς ξυπνᾷ μὲ μιὰ πνοοῦλα.

Καὶ σβύνει τ' ὄνειρο ἀπὸ τὴν καρδιά
 σὰν ὀπτασία μαγεμένη,
 σὰ μάγο φῶς πού ἔλαμψε στὴ θραδιά
 κι ἀκόμα ἡ ἀντιφεγγιά του μένει.

NOEPH NYXTA

(Dédoublement personnel)

Μοῦ ἀρέσει μὲς τὶς νύχτες τοῦ χειμῶνα
 μὲ φίλη μου στὰ θάλαπ' ἑνὸς κοιτῆρος
 Σὲ μιὰ νύχτα ἀνοιξιάτικη τ' ἄστέρια
 μὲς τὴν ψυχὴ μου πού λαμποκοποῦσαν,
 πού μυρωμένα μὲ ἔλουζαν τ' ἀγέρια
 κ' οἱ ζέφυροι μοῦ σιγοτραγουδοῦσαν

Στὸν ἑαυτό μου πού μὲς τὴν αὐγοῦλα
 σὲ μιὰ νύχτα ἤρεμη τοῦ γλυκοῦ Ἀπρίλη,
 τοῦ πάρκου οἱ σκιὲς πού μὲ εἶχαν ἐσκεπάσει,
 ὠχρὸ σὰν τὸ φεγγάρι εἶχε ἀνατείλει
 μὲς κ' ἐσκόρπησε τ' ἀσήμια του στὴν πλάση,
 τὴν εὐσέχει πρὸς τὸν ἑαυτό μου
 μὲς τὸν καθρέφτη σὲ εἶδα τῆς ψυχῆς μου
 τὸ νὰ φεύγεις μὲς σὲ φωτεινὲς ἀχτίδες
 σὰ φάντασμα τῆς κρύφιας νόησής μου
 τοῦ πόθου μου, πού γέννησαν οἱ ἐλπίδες.

Τριγύρω μου κάτ' ἡ νύχτα φτερουγίζει
 Κι ὅπως σὲ κρίνο ἔσκυπα νὰ μυρίσω,
 τὸ ἀμόλυντό σου ν' ἀπολαύσω μῦρο,
 τὴ σκέψη μου ζήτησα ν' ἀντικρύσω
 στὴν ἀρμονία τῶ γραμμῶ σου γύρω.

ΑΤΧΥΗ ΗΞΕΘΙ

(Πεδωπημένης Περσικής)

Στὸν ἑαυτὸ μου

Τὸ φεγγοβόλημα, εἶπα, τοῦ ἑαυτοῦ μου,
 στὴ μαγική σου θὲ νὰ τὸ εὔρω εἰκόνα,
 θὰ σὲ φωτίσει ἡ ἀνταύγεια τοῦ νοῦ μου
 στοῦ πόθου μου τὸ μυρωμένο ἀνθῶνα.

Κ' ἔγεια στὴ λευκὴ ψυχὴ σου πάνω,
 σὰν ἄνθος, μὲ γλυκὸ φιλὶ ν' ἀνοίξω,
 τὴ δρόσο τῆς χαρᾶς μου νὰ σὲ ράνω
 καὶ τὴν αἰωνιότητα νὰ σμίξω.

Καὶ σὰ λωτοὺς τὰ δύο μου ἄπλωσα χέρια
 στῆς νοερῆς μου νύχτας τὴ γαλήνη
 καὶ τῆς πνοῆς μου φύσηξαν τ' ἀγέρια
 κ' οἱ δύο πετάξαμε πρὸς τὴ σελήνη.

Κι ὡς ποῦ ἀνὰ ψυχὰς ἐπὶ ῥωπὸν
 ὡς ποῦ ὡς ποῦ ὡς ποῦ ὡς ποῦ
 ὡς ποῦ ὡς ποῦ ὡς ποῦ ὡς ποῦ
 ὡς ποῦ ὡς ποῦ ὡς ποῦ ὡς ποῦ

ΠΕΜΒΑΣΜΟΣ

Μοῦ ἄρέσει μὲς τὶς νύχτες τοῦ χειμῶνα
 μὲ φίλη μου στὰ θάλπη ἑνὸς κοιτῶνα,
 ὁλόγλυκα τὶς ὄρες νὰ περνῶ.
 Τὴ σκέψη μου θέλω νὰ μὴν ταράζει
 μήτε ἡ βροχή, μήτε καὶ τὸ χαλάζι,
 θέλω σὲ κόσμους ξένους νὰ γυρνῶ.

Στὸν ἑαυτὸ μου ὅλος συγκεντρωμένος,
 ρεμβός, στὸν πόθο μου παραδομένος,
 στὴν πλάνη τῆς νὰ λυώνω συντροφιά.
 Καὶ μὲς ἀπὸ τὰ βάθη ἑνὸς ὀνείρου,
 μὲς τὸ θαμπὸ ἀντιφέγγισμα τοῦ ἀπείρου,
 τὴν ξωτική τῆς νὰ κυττῶ ὁμορφιά.

Τὸ χιόνι ἔξω, τὴ γῆ ὅλη νὰ σκεπάζει
 κ' ἡ ζέστα μιᾶς ἀγάπης ν' ἀγκαλιάζει
 καὶ τρυφερὰ νὰ σφίγγει τὴν καρδιά.

Τριγύρω μου κάτι νὰ φτερουγίζει
 γλυκὸ σὰν ἔρωτας νὰ παιχιδίζει,
 μυστήρια νὰ γεμίζει τὴ βραδιά.

ΣΟΜΒΑΣΜΟΣ

κνώμινεχ υοτ ρετχύν ρίτ ρέμ ιερερά υομ
 κνώμινεχ ρόνε ριτλθ ότο υομ ρίτ ρέμ
 Το φεγγος δλημαδωρετ κνώμινεχ ριτ ρέμ
 Κι όπως με τη δροσιά ξυπνά ή αύγοϋλα
 κάποια νά με φυσά άλαφριά πνοοϋλα
 και παντοϋ μϋρα νάχουν άπλωθη,
 κάτι σά μουσική πού νά μαγεύει
 κάτι μες τó άπειρο νά ζωντανεύει
 άπ' τó άγνωστο πού νάχει γεννηθί.
 Στ' άπάνεμα τά θράδια τοϋ χειμώνα,
 πλάθω φανταχτερή μικρή πλαγγόνα
 πού στ' όνειρο κοιμόμαστε μαζί.
 Και στο χρυσό τόν κόσμο πού μου άνοίγει,
 στα νοερά και μυστικά μου ρίγη,
 άξεχαστη μιá άγάπη ξαναζει.
 ιερίγυορετφ όν ιτδκ υομ ωρύνιγτ
 ιερίδινχιοπ όν ρωτωρε νόσ όχυλγ
 ιερίδωρε ρίτ ιερίμεγ όν ιερίτουμε

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΣΕ ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ

Απόψε είνε μελάχολο τó θράδι,
 Εισαντυθήκανε στα βελουδένια οί κήποι
 και στάλαξε μες την καρδιά μου ή λύπη,
 όπως ή καταχνιά μες τó σκοτάδι.
 Στους κλώνους κοιμηθήκαν τά πουλιά
 κ' έγώ λικνίστηκα στη σιγαλιά.
 Ποτέ μου τά φιλιá σου δέν έπήρα...
 μα όπως φυσά άγριος και τραχύς ό άγέρας
 στο δειλι μιáς τρικυμισμένης μέρας,
 σκληρά στον άκμωνα όπως πέφτει ή σφύρα
 θαθειά μες την καρδιά μου, ως την ψυχή,
 άπονά πάντα ή άγάπη σου άντηχει.
 Σάν όνειρο, σ' αίθέριες νύχτες βλέπω
 νά λάμπεις μες τών άστρων τις άχτίδες
 πού τ' οϋρανοϋ στολίζουν τις άψίδες.
 Και τρυφερά λουλούδια πλάνα δρέπω
 τά κάλλη σου πού άπλώνονται ως τη γή
 μες τις σκιές, τά μϋρα, τη σιγή.

Σὲ ἀκρογιαλιές, κρυφὰ σοῦχω μιλήσει,
μαῦρο ὡς κυλᾶ τῆς θάλασσας τὸ ἀσφάλτο
κ' ἔχω πὰ στῶ δοντιῶ σου τὸ ἄσπρο σμάλτο,
στὰ χεῖλη σου τὸν ἔρωτα σφραγίσει.
Περνᾷ στὰ θράδια σὰ μιὰ ζουγραφιά
ἢ ξωτική, πανώρια σου ὁμορφιά.
Κι ὡς φεύγει θλιθερὰ ὁ καιρὸς καὶ πάλι
μὲς τὶς ἀγρύπνιες μου ἔχω ταξιδέψει
κι ὅ,τι ἀπὸ σὲ μ' ἔχει γλυκὰ μαγέψει
σὰ μουσικὴ μὲς τὴν καρδιά μου πάλλει.
Καὶ πνίγω στὴν ψυχὴ μου ἓνα λυγμὸ
κ' ἓνα μακρὺ μακρὺ ἀνάστεναγμό.

ΣΕ ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ

Εἶσαι χλωμή, κορίτσι ποῦ περνᾷς
μόνη τ' ἀπόσπερα καὶ τριγυρνᾷς.
Σὰν Παναγιὰ ὁμορφὴ κι ὄνειρεμένη
ἔρχεσαι ἀμίλητη καὶ πικραμένη.
Κ' ἔχεις στὸ βλέμμα σου τὸ μαγικὸ
κάτι ἀπ' τὸ δεῖλι τὸ νοσταλγικό.
Στὰ χεῖλια σου θερμὰ φιλιὰ σταλάζουν,
λαχτάρεις, ἔνοιες, πάνω τους φωλιάζουν.
Καὶ πᾶς σεμνὴ κι ἀπλὴ, λὲς περπάτει
ἢ λύπη πλάϊ σου ζευγαρωτή.
Ἔχεις τὴ γλύκα μύρου σκορπισμένου
ἐνὸς σάρκινου κρίνου μαραμένου.

Καὶ τοὺς χυμοὺς ὥριμης καὶ γλυκειᾶς
ὁπώρας ἄλλης χώρας ξωτικιάς.

Στὰ θελουδένια σου κυλοῦνε μάτια
κρέπια σκοῦρα ἀπὸ τ' οὐρανοῦ τὰ πλάτια.

Φεύγεις μὲς τὶς σκιές σὰ μιὰ σκιά,
σὰν τῶν ὀνειρώ μου κάποια θεά.

Σβύνεσαι μὲς τὸ φῶς πού ἀργοπεθαίνει
καὶ βαθειὰ στήν ψυχὴ μου κάττι μένει

κάττι, τοῦ ταραγμένου ὠκεανοῦ,
ἢ γλύκα ἐνὸς θλιμμένου δειλινοῦ.

Καὶ στοῦ θραδιοῦ τὴν ἥρεμη γαλήνη
ὅπως λαχτάρισε ἡ καρδιά μου ἀφήνει

γιὰ σένα, ὦ τῆς ψυχῆς μου ἐσὺ ψυχή,
μακρὺ ἓνα στεναγμό, σὰν προσευχή.

ΤΑ ΚΙΑΛΙΑ

Καθὼς τὴ νύχτα τρυφερὸ λουλοῦδι
μὲ τὸ ἄρωμα καὶ τὸ ἀπαλό του χνοῦδι
πάνω στὸ μῖσχο τρέμει ναρκωμένο,
περνοῦσα στὴ ζωὴ δίχως ἐλπίδα,
μὰ τὰ ὠρια κάλλη σου ὅλο φῶς σὰν εἶδα,
ξύπνησα μ' ἓνα πόθο ὀνειρεμένο.

Τὸ κῦμα ὅπως χτυπᾷ ἀλαφρὰ τὴ θάρκα
ἢ ποθυμιὰ ζώηρεψε τὴ σάρκα
κι ὁ Ἔρωτας μοῦ φίλησε τὰ χεῖλη.
Νέος χυμὸς τὸ ἀργό μου ἀντρεῖψε αἷμα
καὶ στὸ βαθὺ κι ὀλόκλυκό σου βλέμμα
εἶδα χρυσὴ μιὰ αὐγὴ νᾶχει ἀνατείλει.

Καὶ τοὺς χυμοὺς ὥριμης καὶ γλυκεῖας
ὁπώρας ἄλλης χώρας ἑωτικής

ΑΙΛΑΙΧ ΑΤ

Κι ὅπως μὲ ναυτικά βλέπομε κιάλια
τὰ γραφικά θουνὰ καὶ τ' ἀκρογιάλια,
τοὺς κήπους, τ' ἀνθισμένα μονοπάτια,
τὰ χρυσωμένα ἀπὸ τὸν ἥλιο δάση
καὶ φαίνεται ζωγραφισμένη ἡ πλάση
σὰ μαγικὸ πανόραμα στὰ μάτια,

πλάϊ σου θρίσκει κι ὅποιος σὲ ἀγαπάει
σὲ εἰρηνικὸ τοπεῖο πὼς κυλάει
χαρούμενα καὶ ξένοιαστα ἡ ζωὴ του
κι ὄνειρο ὁ πόθος στὴν ψυχὴ του φαίνει
ἐκεῖ, σὲ μιὰ φωλίτσα ἀγαπημένη
σὰν τὸ πουλί, νὰ σβύσει κ' ἡ πνοή του.

γιά σένα, ὦ τῆς ψυχῆς μου ἐσὺ ψυχῇ,
μακρὺ ἕνα στεναγμὸ, σὰν προσευχή.

ΩΠΑΤΑ 'Σ

ἀκίγροτο ὠπαγὸ 'Σ

ἀκίγρομ

καὶ τὸν πόνο σου

Καὶ τὸν πόνο σου

καὶ περνᾷς

σὰ σβύσει

Μὲς τῇ νύχτᾳ θαθεῖα

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Μὲ τρυφερὴ φωνοῦλα
τρελλόξανθη παιδοῦλα,
τὸ μυστικὸ μου θὰ σοῦ πῶ.

Τῆς καρδιάς μου τὰ φύλλα
σειοῦνται μὲ ἀνατριχίλα

κι ὅλα σοῦ ψέλνουν : Σ' ἀγαπῶ

μαγικὸ

πάντα εἶμαι δικός σου

σοῦ ἀρμυρὸ ἀπὸ ριζιμπύλ

ρῶγυροεστφ ἄλλεστφ ἰακ

ρῶγυρτ ἰακ

σοῦ ἀνίλιφ ριζιμπῶ 'τ

Σ' ΑΓΑΠΩ

Σ' αγαπῶ στοργικά
μαγικά
σὰ χρυσὸ πουλάκι.
Σ' αγαπῶ, σὲ ποθῶ
καὶ μεθῶ
μ' ἓνα σου φιλάκι.

Ἡ γλυκειά σου ἢ ματιά
μιὰ φωτιά
στήν καρδιά μου ανάθει.
Καὶ κρυφὰ λαχταρῶ,
σὲ θῶρῶ
κι ὁ καῦμός δὲν παύει.

Ξωτική εἶσαι ὁμορφιά
ῥουγραφιά
λάμπεις στὰ ὄνειρά μου.
Καὶ τρελλὰ φτερουγᾶς
καὶ τρυγᾶς
τ' ἄπειρα φιλιὰ μου.

ΑΜΗΘΣΙΑΝΥΣ

Καὶ τὸν πόνο κερνᾶς
καὶ περνᾶς
σὰ σθυσμένη εἰκόνα.

Μὲς τῇ νύχτα θαθειά
σὰν ξωθιά
φεύγεις σὲ δρυμῶνα.

Σ' αγαπῶ καὶ τὸ ἀχνὸ
δὲν ξεχνῶ
τ' ὥριο πρόσωπό σου.

Σ' αγαπῶ στοργικά
μαγικά
πάντα εἶμαι δικός σου.

Σ' ΑΓΑΠΩ

Σ' αγαπῶ στοργικά

ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑ

“Όπως ξυπνοῦνε τάνθια τὴν αὐγοῦλα,
τὰ γιασεμιά, τὰ κρίνα κ' οἱ γαρντένιες
καὶ σύ, μικρὴ γλυκεῖα μελαχροינוῦλα,
ξυπνᾷς κάθε πρωτὶ μὲ δίχως ἔνοιες.

Μὰ στὶς θερμὲς πνοὲς τῶρα τοῦ Ἀπρίλη
μὲ νιοὺς ποῦ γιόμισε χυμοὺς ἢ πλάση,
κόκκινα, δροσερά τὰ δυό σου χεῖλη,
σὰν τὸ μπουμποῦκι ἔχουνε ροδοσκάσει.

Σὲ κάποιο δειλινὸ ποῦ σὲ πρωτόδα,
σὲ κῆπο μὲ λουλούδια στολισμένο,
μοῦ φάνταξες πιὸ ὁμορφὴ κι ἀπ' τὰ ρόδα
κ' ἓνα μὲ χάϊδεψε ὄνειρο σθυσμένο.

Καὶ τρελλὰ φτερουγᾷς

καὶ τρυγᾷς

τ' ἀπειρα φιλιὰ μου.

Δέ μοῦ ἦσουν ἀγνωσθῇ, σὲ μι' ἄλλῃ χώρα
κι ἄλλῃ ζωῇ, σὲ εἶχα ξανά γνωρίσει,
καὶ γίνεται διπλῇ ἡ χαρὰ μου τῶρα
γιατὶ σὲ εἶχα βαθειὰ τότε ἀγαπήσει.

Κι ὅσο πιὸ τρυφερὴ εἶσαι καὶ πιὸ νέα
κι ἄνθια μὲ ραίνει ἡ σάρκα σου καὶ μῦρα,
τόσο στὴ σκέψη μου περνοῦν πιὸ ὠραῖα
ὅσα ἄλλοτε γλυκὰ φιλιὰ σοῦ πῆρα.

“Όταν σὲ δῶ, μικρὴ μελαχροינוῦλα,
ὁ πόθος τὴν καρδιά μου πλημμυρίζει,
πετᾷ ἡ ψυχὴ μου στὴ χρυσὴ θαρκοῦλα
τοῦ χρόνου καὶ πρὸς τὰ παλιὰ ἀρμενίζει.

ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑ

ΤΑ ΜΑΛΛΑΚΙΑ ΤΗΣ

Πήρα μιὰ κορδελλίτσα τριανταφυλλένια
κ' ἔδεσα τὰ μαλλάκια της τὰ μεταξένια.

Τὰ φίλησα, τὰ μύρωσα καὶ τάχω σιάξει
ὁμορφα καὶ μὲ τάξη.

Κ' ἔκαμα τὰ μαλλάκια της τὰ μεταξένια
κρυφὸ ἕνα φυλαχτὸ νὰ μὲ φυλλάξει.

Τὴ νύχτα στὸ κρεβάτι μου ἀπαλὰ γυρμένος
μὲ τὰ μαλλάκια της κοιμοῦμαι ἀγκαλιασμένος.

Πετάει γύρω μου ἡ ψυχουλὰ της τὸ θράδι
μὲς τὰ βαθὺ σκοτάδι.

Μὲ τὰ χρυσὰ μαλλάκια της ἀγκαλιασμένος
αἰσθάνομαι τ' ὀλόγλυκό της χάδι.

ΑΙΛΗΜΙΞΑΤ

αἰλῆμιξεν ὁρξὶ ἄτ ῖπὺλ κρηπ κηφὺρξ ἐμ
αἰλλῶδῖς νομ ἀκτωρξ ἄτ π.λ. κηλῶφ κρηπκῶφ ὕοπ
— αἰλλομ ἄθναξ κρημῶφ κρηπκῶφ —

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΗΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΜΑΣ

Ο ἥλιος τὰ χρυσάφια του στὸν κῆπο
σκόρπαε πλούσια τὸ δειλὶ. Οἱ δύο μας
στὸν ἴδιο τόνο ἄργα τὸ μυστικὸ μας
ἀπ' τῆς καρδιᾶς ρυθμίζαμε τὸ χτύπο.

Κ' ἔπεσε ἡ νύχτα σκοτεινὴ κ' ἡ λύπη,
ἡ λύπη τοῦ θραδιοῦ στὸν κῆπο ἀπλώθη.

Μὰ πάντα μᾶς λικνίζαν οἱ ἴδιοι πόθοι
ποὺ τῆς καρδιᾶς μας ρύθμιζαν οἱ χτύποι.

ὡνῶρ ὦν ἀνγ κηλῶφ κρηπκῶφ ὡνῶρ ὕοπ κηλῶφ
ὡνῶρ κηλῶφ ὡνῶρ κηλῶφ ὡνῶρ ὡνῶρ ὡνῶρ
κρηπκῶφ ὡνῶρ κηλῶφ κρηπκῶφ κρηπκῶφ ὡνῶρ

ΤΑ ΚΕΙΜΗΛΙΑ

Με κρύφια πήρα λύπη τὰ ἱερὰ κειμήλια
ποὺ ἀφθαρτα φύλαγα ἔπ' τὰ ἐρωτικά μου εἰδύλλια,
— φωτογραφίες, γράμματα, ξανθὰ μαλλιά —

Κ' ἦσανε τρυφερά, θερμὰ κι ὄνειρεμένα,
— ἀγάπες, ὄρκοι, ἐλπίδες, ὅλα εὐωδιασμένα —
θαρρεῖς πάνω τους λαχταρίζανε φιλιά.

Τὰ πήρα ἔτσι ἀξεδιάλεχτα γιὰ νὰ τὰ κάψω,
κάθε ἀφοσίωση καὶ θλίψη μου νὰ θάψω
καὶ νὰ σκοτώσω κάθε ἀνάμνηση στὸ νοῦ.

Κόκκινη φλόγα ὁ πόνος ἀστράψε μπροστά μου
κ' ἔσβυσαν πλάνοι στεναγμοὶ μὲς τὴν καρδιά μου
ποὺ ἔμεινε ἡ γλύκα μόνο πόθου μακρυνοῦ.

Τώρα πάλι, χαρὲς καὶ πίκρες θε νὰ πλέξω
στὰ βρόχια τῆς ἀγάπης μυστικά νὰ μπλέξω
κι ἄγνωρα νὰ ξυπνήσω πάθη ξωτικά.

Μ' ἄλλοι, ποὺ ναῦρω δάκρυα κ' αἶμα γιὰ νὰ ράνω
τὸ βωμὸ τοῦ ἔρωτα, πρὶ σθύσω καὶ πεθάνω
ποὺ ὅλα νεκρώθηκαν τ' ἀγνὰ μου ἰδανικά;

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΗΣ

”ὦ, τὴ χαρά! Μὰ πῶς μπορῶ γι' αὐτὴ νὰ γράψω...
Τὰ παλιά της πήρα τὰ γράμματα νὰ κάψω
— κ' ἦταν ἡ ἀγάπη μου πολὺ γλυκειά —
κ' εἶδα τὸν πόνο μου φλόγα νὰ καίει μπροστά μου
κι ἀπὲ νὰ σθῇ κι αὐτὸς μαζί μὲ τὰ ὄνειρά μου
καὶ τὴν ἀγάπη ποῦχα τὴν παλιά.

Μὲ μιὰ χαρὰ μὲς τὴν καρδιά μου γιὰ νὰ ζήσω
καὶ μιὰ καινούρια πρέπει ἀγάπη νὰ ζητήσω
πτὴν ἄλλη ἀγάπη ἀκόμα πιὸ γλυκειά.
Μὰ τώρα ποῦ θὲς ναῦρω φλόγα ὅπως ἀνάψω
νέα φωτιά καὶ ξανὰ γράμματα νὰ κάψω,
ποὺ ὅλα τὰ πήρε ἡ ἀγάπη μου ἡ παλιά.

ποὺ τὴν ἐπλήγωσε θαθειά! Ποιὸς ξέρει

ΤΑ ΚΕΙΜΗΛΙΑ

Με κρύφια πήρα λύπη τὰ ἱερὰ κειμήλια
 πού ἀφθάρτα φύλαγα ἐπ' τὰ ἐρωτικά μου εἰδύλλια,
 — φωτογραφίες, γράμματα, ξανθὰ μαλλιά —

ΣΗΔΙΠΤΥΧΟ ΑΓΓΑΤ

Κ' ἦσανε τρυφερά, θερμά κι ονειρεμένα,
 ... ὡφ' ὅγ' Σ' ἀγάπησα πρὶ σέ γνωρίσω
 κ' εἶχα ἕναν πόθο, νὰ φιλήσω
 τὰ σγουρά σου τὰ μαλλιά.
 Μὲς τὰ νοσταλγικά μου βράδια
 χαιρόμουν τ' ἀπαλά σου χάρδια
 καὶ τὴ γλυκειά σου μιλιὰ.

Κι ὅταν τὰ φλογισμένα χεῖλη
 σέ ονειρευτὴ μέρα τ' Ἀπρίλη
 σμίξαμε νοσταλγικά,
 ὁ πλάνος πόθος τῆς καρδιάς μου
 γιατί, δὲν ξέρω κι ὁ ἔρωτάς μου
 διαλύθηκαν ξαφνικά.

Μ' ἄλλοι, πού ναῦρω δάκρυα κ' αἶμα γιὰ νὰ ράνω
 τὸ βωμὸ τοῦ ἔρωτα, πρὶ σθύσω καὶ πεθάνω
 πού ὅλα νεκρώθηκαν τ' ἀγνά μου ἰδανικά;

ΑΤΤΑΡΙΝΙΩΤΙΚΗ ΠΟΡΤΑ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Τοῦ ἐπιτύχου ἐπ' ἡμᾶς ἔλασε καὶ ἡ πόρτα
 "Ὅταν σέ ἀγνάντεψα, μικρὸ λουλουδι,
 σὰ τρυφερὸ κι ἀμόλυντο ἀγγελουδι
 στῆς καρδιάς μου θρισκόμουν τὴν ὀρφάνεια
 μὲ νεκρικά πού στόλιζα στεφάνια.

Μ' ἔσυρε τῆς ζωῆς τὸ γοργὸ κύμα
 κ' ἔφερα μπρὸς σου πρόσχαρο τὸ θῆμα
 ἢ τάχα μυστικά μὲ εἶχαν πλανέψει
 κι ἄδικα στὴν ἀγάπη εἶχα πιστέψει...
 Μεγάλος ἦμουνε καὶ σὺ μικροῦλα
 κι ἄνοιξα τῆς καρδιάς σου τὴν πορτοῦλα
 μὲ ἀδέξιο, θαρὺ κι ἄτεχνο χέρι
 πού τὴν ἐπλήγωσε θαθεία! Ποιὸς ξέρει...

Σ' αγάπησα ἄθελα καὶ μὲ δαχτύλια
ποὺ τρέμανε πόνου κρυφοῦ τὰ τρίλλια
ἔχω στή μαγική μου ἄρπα χτυπήσει
κ' ἔχω γιὰ σένα, πικρά τραγουδήσει.

Πάντα γλυκόπικροι καῦμοι μὲ λυώνουν
κ' ἔρωτες ἄκαιροι μὲ θανατώνουν.
Ἀληθινὰ σὰν ἀγαπῶ ἓνα ἀγέρι
περνᾷ ψυχρὸ καὶ συμφορὰ μοῦ φέρει.

Παγώνει τῆς καρδιάς μου τὰ λουλούδια,
νεκρώνει κι ὅσα πόθησα ἀγγελούδια.
Ἀρρύθμιστο τῆς ζήσης μου τὸ κῶμα
σὲ κάθε μὲ παραστρατίζει θῆμα.

ΑΤΤΑΡΙΝΙΩΤΙΚΗ ΠΟΡΤΑ

Τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ ἡ μικρὴ τοῦ πόρτα
μοιάζει βραγιά στήν ἀνοιξη ἀνθισμένη,
ἄραχνη, ἀκάθαρτη καὶ μouxλιασμένη,
μὲ χίλια δυὸ πλουμιὰ εἶνε στολισμένη
καὶ μύρια ἀπλώνουνε πάνω της χόρτα
κ' ἔντομα τρέχουνε στή μικρὴ πόρτα.
Ὁ χρόνος τὴ σακάτεψε καὶ τρίζουν
τὰ τσερτσεβέδια, πόμολα καὶ θίδες,
λύγισαν κ' οἱ μουρίνες κ' οἱ σανίδες
κι ἀπ' τὴ βροχὴ κι ἀπὸ τίς καταιγίδες
σκούριασε ἡ κλειδαριὰ κι ὅλα σαπίζουν
καὶ σὰ νεκρὰ τὰ κόκκαλά της τρίζουν.

Ὁ ἥλιος σὰ γυρνᾷ τὸ μεσημέρι
δυὸ ὥρες τὴν πόρτα μόνο στεφανώνει,
σύννεφο μαῦρο μῦγες τὴν κυκλώνει,
στὸ δρόμο ἡ θρῶμα ἔρχεται καὶ κορώνει
κι ἀπὸ ἓνα ποῦ σαπίζει ἐκεῖ τζιγέρι
πετᾷ μιὰ χρυσαλὶς τὸ μεσημέρι.

Κ' ἓνα ὁμορφο κορίτσι ἀπὸ τὴν πόρτα
ξυπόλυτη, μαυροῦκα ἀραπινίτσα,
κουρέλα, μὲ λερὴ θγαίνει ρομπίτσα
κ' εἶνε λυγνὴ, κομπὴ σὰν τὴ μυγίτσα,
ποῦ ξεπετᾷ ἀπ' τὴ λασπουριά στὰ χόρτα
ποῦ πλαισιώνουνε τὴ μικρὴ πόρτα.

Η ΑΓΑΠΗ ΜΑΣ

Τὸν Ἀπρίλη
μὲ τὰ μῦρα
τὴ χρυσὴ φωτοπλημμύρα
σμίξαμε τὰ δυό μας χεῖλη.

Τὸ χειμῶνα
τοῦ ἔρωτά μας
τὰ ξερὰ ἄνθια, συμφορὰ μας,
μαύρη θάλαμε κορῶνα.

Ο ήλιος σὰ γυρνᾷ τὸ μεσημέρι
 δυὸ ὥρες τὴν μάστιγα στεφανώνει,
 σύννεφο μαύρο μύγες τὴν κυκλώνει,
 στὸ δρόμο ἡ ἀσπίς ἀνέχεται καὶ κορώνει
 κι ἀπὸ ἓνα ποῦ σὰν ἕνα ἐκεῖ τζιγέρι
 πετᾷ μιὰ χρυσὴ τὸ μεσημέρι
 Κ' ἓνα ὁμορφο κορίτσι ἀπὸ τὴν πόρτα
 ξυπόλυτη, μαυροῦ καὶ ἀρπινίτσα,
 κουρέλα, μὲ λευκὴ δαχτυλίδι ρομπίτσα
 κ' εἶνε λυγρὴ κομψὴ τὴν γυνίτσα
 ποῦ ξεπέτᾳ ἀπ' τὴν πόρτα
 ποῦ πλακίσωνε τὴ μικρὴ πόρτα.

Η ΧΑΡΑ

Στὸ Δρα Θ. Καβούρ

- 1) Κλαίγε καὶ γέλα
- 2) Πλάνη Εὐτυχία
- 3) Φτερούγισμα
- 4) Ἀνασασμός
- 5) Στὸν κῆπο

Κλαίγε καὶ χιτσοῦνε τὸ Φεγγάρι
 μὲ ἥλιό ποῦ λάμπει κάποτε ἀγρία θρέχει.
 Μοίρεται μὲ τὸν ἀνέμο τὴν ἀκρογὴ μου,
 γελᾷ καὶ σ' ἐλπίδες νοῦς καὶ τρέχει.

- 9) Φῶς
- 10) Ὁ Πόθος
- 11) Μπάτης
- 12) Ὁρρες
- 13) Ἡ Χαρά.

Κάθε χαρὰ δὲ λυγρὴ τὴ σκεπάζουν
 μιὰ ἀγάπη καὶ ἄλλη θερμαίνει.
 Βόγγοι περνᾶν τὴ νύκτα καὶ στεναρίζουν
 κ' ἓνας κομψὸς σφυγὰ μὲ παιδεύει.
 Τῆς τύχης ὁμοῦ τὸν ἀνέμο γυρίζει,
 ἀργὰ ὅ,τι ὑψανέται κυλάει κάτω.
 Ἡ μοῖρά μας, τυφλὴ κι ἂν εἶνε ὀρίζει
 νὰ χαίρεται καθεὶς μὲ τὴ σειρὰ του.

ΗΧΑΡΑ

Στίχοι 1-13

1) Κλαίγε και γέλα

2) Πλάνη Εύτυχια

3) Φροσύνη

4) Ανοήτος

5) Νότος

6) Κόπος

7) Σελήνη

8) Ελπίς

9) Φως

10) Ορθός

11) Μάταιος

12) Ως

13) Χάρη

ΚΛΑΙΓΕ ΚΑΙ ΓΕΛΑ

ΠΛΑΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ
Στίχοι 1-13

Κλαίγε και χαμογέλαγε, ψυχή μου,
με ήλιο που λάμπει κάποτε άγρια βρέχει.
Μοίρεται με τὰ νέφη ή συλλογή μου,
γελᾷ και στο ρυάκι ό νοῦς και τρέχει.

Κάθε χαρά δυό λῦπες τη σκεπάζουν
μιά αγάπη σβύνεται κι άλλη θεριεύει.
Βόγγοι περνούν τη νύχτα και στενάζουν
κ' ένας καῦμός σύψυχα με παιδεύει.

Τῆς τύχης όμως ό τροχός γυρίζει,
ἀργά ό,τι ὑψώνεται κυλάει κάτω.
Ἡ μοίρά μας, τυφλή κι ἄν εἶνε όρίζει
νά χαίρεται καθείς με τη σειρά του.

ΚΛΑΙΤΕ ΚΑΙ ΤΕΛΑ

Κι' ἂν κλαῖς, ψυχὴ μου, πρόσχαρα τραγούδια
 σὲ λίγο ἀπ' τὴν καρδιά σου θὰ τονίσεις.
 Τὴ σκέψη σου, στεφάνι ἀπὸ λουλούδια,
 στὸν ἀνοιχτό σου δρόμο θὰ σκορπίσεις.
 Γέλα, ψυχὴ, σὲ ἀπάνεμο λιμάνι
 τὸ καραβάκι σου θὰ πάει ν' ἀράξει.
 Μοιάζει ἡ χαρά σου, πλουμιστὸ φουστάνι,
 μέ ἄνθια ποὺ τὸ κεντῆσαν καὶ μετὰξι.
 Νεράϊδες κι ὁμορφο ποὺ στῶχουν κάνει
 στὴ σκέψη ὀνειρευτὰ νὰ σοῦ ταιριάζει.

ΠΛΑΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Μὲ τῆς ἐλπίδας τὸ φανὸ στὸ χέρι
 φώτισα τῆς ζωῆς τὰ μονοπάτια.
 Κρυφῆς χαρᾶς μὲ ὠδήγησε τὸ ἀστέρι
 στὰ γαλανὰ τῆς σκέψης μου παλάτια.
 Τῆς φαντασίας μου παρθένα δάση
 διάβηκα κ' ἦλθα σὲ ἀνθηρὸ λειμῶνα.
 Πύργο ἔχτισα κατάντικρυ στὴν πλάση
 φανταχτερό, μὲ δλόχρυσο πυλῶνα.
 Ἐπέρασα ἀπὸ θόλους σμαραγδένιους
 στὰ θάλαπη καὶ τὰ μῦρα ἑνὸς θαλάμου,
 σὲ κόσμους ἄγνωστους, παραμυθένιους
 ὀνειρευτὸ ἔπλεξα στεφάνι γάμου.
 Ὅπου ὅπου ἔφθνα ὡς ὅπου ὡς ὅπου
 ὡς ὅπου ὡς ὅπου ὡς ὅπου ὡς ὅπου

Νεράϊδες ἦλθαν καὶ λευκὲς νυφοῦλες,
 Σάτυροι παίξανε μὲ τὸν αὐλό τους.
 Σὰ δροσερὲς οἱ Χάριτες πνοοῦλες
 τὸ χαρωπὸ ρυθμίσανε χορὸ τους.
 Κι ἀκούστηκαν ἄρπες μὲς τὸν αἰθέρα
 γλυκὰ νὰ μέλπουν, νὰ χτυποῦνε σεῖστρα
 κι ἀντιλαλοῦσε ὁ πύργος πέρα ὡς πέρα,
 χαρμόсуна ἀπὸ μαγεμμένη ὀρχήστρα.
 Στὰ θάλαπη καὶ τὰ μῦρα ἐνὸς θαλάμου
 κάτω ἀπ' τοὺς θόλους αἰώνιας ἀρμονίας
 κρούσανε μελωδίες στὴν καρδιά μου
 τόνους γλυκοὺς μιᾶς πλάνης εὐτυχίας.
 Στ' ἀπόκοσμα τῆς σκέψης μου παλάτια
 ποὺ ὑψώνω στοὺς αἰθέρας καὶ στὰ νέφη
 ἐλπιδοφόρος φτάνω σὲ χρυσὸ ἄτι
 καὶ μιᾶς κρυφῆς χαρᾶς κρούω τὸ ντέφι.

ΑΝΑΣΤΑΣΜΟΣ

Στὸ Θ. Κορδάη

Βγῆκα στὸν κάμπο μέρα μεσημέρι
 τὸ δροσερὸ νὰ ΦΤΕΡΟΥΓΙΣΜΑ
 γιὰ τὸν αἶμα μου τὸν αἶμα μου
 Ἐκαὶ Σήμερα πέρασε ἡ χαρὰ
 καὶ ταραχὴ μὲ ὀλόξανθα μαλλάκια
 καὶ μὲ γλυκὰ νάζακια
 τὰ χρυσὰ τίναξε φτερά.
 Οἱ σκέψεις μου ἀνέβησαν πρὸς τὸν οὐρανόν
 πέφτα Καὶ γύρω γύρω τῆς φιλίας
 πρὸς τὸν οὐρανόν ὀλόθερμα σκορποῦσε
 καὶ ἔπαιζε καὶ γελοῦσε
 μὲ τσαχπινιά καὶ μαργιολιά.
 Μὰ σὲ κανένα ἀγκαλιαστή
 Κουρασμένη ἡ χαρὰ δὲν ἀπομένει
 στοὺς μαγικούς γι' αὐτὸ ἔτρεχε σκιαγμένη
 λίγ' ἔφευγε ἀκόμα πρὶν πιασθῇ.
 Στὸν κάμπο στάλαζε ἡ γλυκεῖα δροσοῦλα
 κ' ἡ λύπη μου ἀλαφρά μὲ τὴν πνοοῦλα
 τοῦ μπάτη, πέταγε μακρὰ.

Νεραϊδες ήλθαν και λευκες τυφουλες,
 Σάτω AMΣITVOBETP
 Κ' έγώ περνώντας άλαφριά
 σημώνω και την πιάνω
 μιά σαν πνοή τη χάνω
 σά μιιά σκιά που σβεί μακρυά.
 Κάτι όμως έμεινε γλυκό
 στο αύλο πέρασμά της,
 μου άφηκε το άρωμά της
 σά άφαντο φίλτρο μαγικό.
 Κι αν πέταξε και τὰ φτερά
 τίναξε μακρυά μου
 τὸ γέλοιο στην καρδιά μου
 ανθίζει ακόμα απ' τη χαρά.
 έλπιδοφόρος φτάνω σε χρυσό άτι
 και μιās κρυφής χαράς κρούφ τὸ ντέφι.

ΑΝΑΣΑΣΜΟΣ

Στὸ Θ. Κορώση

Βγῆκα στὸν κάμπο μέρα μεσημέρι
 τὸ δροσερὸ νὰ με φυσήξει άγέρι
 γιατί είχα φλόγα στην καρδιά.
 Έκαιε, πυρὸ ήτανε τὸ μέτωπό μου ὅπτελ
 και ταραγμένο ήταν τὸ λογικό μου,
 από πέρασα ανήσυχη θραδιά.
 Οί σκέψεις μου άγρυπνο πού με κρατοῦσαν
 πέφτανε δυνατά και με χτυποῦσαν,
 και τὰ πιό δυνατά απ' τὸν κεραυνό.
 Μοῦ θεριεύαν οί ιδέες στὸ κεφάλι
 σαν τὴν άνεμοζάλη
 στὸν άγριο μέσα ὠκεανό.
 Κουρασμένος έβγῆκα στὸ λαγκάδι
 στὸ μαγικό τοῦ ήλιου ζητώντας χάδι
 και λίγη νὰ βρῶ παρηγοριά.
 Στὸν κάμπο στάλαζε ή γλυκειά δροσοῦλα
 κ' ή λύπη μου άλαφρά με την πνοοῦλα
 τοῦ μπάτη, πέταγε μακρυά.

ΣΟΜΣΑΣΑΝΑ

Κ' ἔσκυψα σὲ κελλαριστὸ ποτάμι,
 λεπτὸ στὰ χέρια μου πῆρα καλάμι,
 κ' ἕνα ἄρχισα παλιὸ σκοπό,
 Σούριζα μὲς ἀπ' τὴ μικρὴ φλογέρα
 κ' ἤχους τρελλοὺς γέμιζα τὸν ἀγέρα
 γιὰ κείνη πού κρυφὰ ἀγαπῶ.
 Σφυρίζοντας χαρούμενα τραγούδια
 σκιρτοῦσα μὲς τὰ δροσερὰ λουλούδια
 κ' ἔχαιρα ἀπ' ὅλη τὴν ψυχή.
 Κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο, στὴν πανώρια φύση
 εἶχα μὲ τὰ πουλάκια λαχταρίσει
 κ' ἔδιωξα κάθε ταραχή.
 καὶ πάνω τους σὰ μιὰ ψυχὴ πετάει
 καὶ παίζει καὶ φιλάκια τὰ φιλεῖ
 κ' ἡ δροσερὴ πνοή του, τὰ μεθάει.

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Σήμερα βγήκε τὸ χλωμὸ φεγγάρι
 μὲς τὴν ὀπάλινη θραδιά
 κι ἀπὸ τὸν κήπο
 τ' ἀσημιά του σκορπᾷ στὴ λαγγαδιά,
 κ' ἔχω γλυκὸ ἔνο
 Στὸν κήπο μέσα πού μοσχομυρίζει
 ἀπὸ τὰ γιούλια καὶ τοὺς κατηφέδες
 ὁ ἥλιος τὶς ἀχτίδες του σκορπίζει,
 σὰ διάφανοι πού ἀνοίγουνε μπερντέδες.
 Καὶ τὰ πουλάκια στῶ δέντρων τοὺς κλώνους
 ἀπὸ τὴν ἀχυρένια τους φωλίτσα
 σὲ πρόσχαρους τὸ βράδι ψέλνουν τόνους
 μιὰ προσευχὴ μὲ δλόγλυκεια φωνίτσα.
 Ὁ ἀγέρας γέρνει στ' ἄνθια πού χαϊδεύει
 καὶ πάνω τους σὰ μιὰ ψυχὴ πετάει
 καὶ παίζει καὶ φιλάκια τὰ φιλεῖ
 κ' ἡ δροσερὴ πνοή του, τὰ μεθάει.

Σάν ἄρπα τὸ ἔντομο μὲς τὶς ἀχτίδες
τοὺς λαμπεροὺς τοῦ ὑμέναιος κρούει στὸν ἥλιο,
εὐχαρες λύρες γύρω οἱ χρυσαλίδες
τονίζουνε σκοπὸ μὲ γλυκὸ τρίλλιο.

Μὲς τὴν πασίχαρη τοῦ δειλινοῦ ὥρα
κάποιος παλμὸς σὰν ἀλαφρὸ ἓνα σχίζει
φτερὸ τὸ κρύσταλλο τοῦ αἰθέρα τῶρα
κ' ἓνα κρυφόλαλο τραγοῦδι ἀρχίζει.

Κ' ἐγὼ ἄφωνος, τὴ σκέψη μου ἀρμονίζω
σὲ ὅ,τι μὲ λυρισμὸ μού ψέλνει ὁ σπίνος
καὶ πάνω στὴν ψυχὴ μου καθρεφτίζω
τὴ χάρη καὶ τὴ λάμψη ποὺ ἔχει ὁ κρῖνος.

καὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῷα καὶ τὰ φυτὰ καὶ τὰ ὄντα

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Σήμερα βγήκε τὸ χλωμὸ φεγγάρι
μὲς τὴν ὀπάλινῃ θραδίᾳ
κι ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μὲ χάρι
τ' ἀσήμια τοῦ σκορπᾶ στὴ λαγγαδιά,
κ' ἔχω γλυκὸ ἓνα πάρει
φέγγος μὲς τὴν καρδιά.

Στοὺς λόγγους καὶ τὰ δέντρα λαμπυρίζουν
ὡχρὲς ἀκτίνες χρυσαφίες,
θρύσες καὶ ρεματιὲς γυαλίζουν
μακρυὰ σὰ φωτισμένες ζουγραφίες.
Τὰ μάτια μου ἀντικρύζουν
χίλιες παντοῦ ὁμορφίες.

Καὶ βλέπω σὰν ὁλόγιομο ποτήρι
τὰ κρουσταλλένια τῆς νερᾶς
ἢ λίμνη τώρα νὰ μοῦ γύρει
μὲς τὴ θραδιά νὰ πιῶ τὰ δροσερά.
Στὸν κάμπο πανηγυρὶ
γιόρτάζω μὲ χαρά.

ὡς ἡλιοτο ἀναφύγει ὁπ
ὡς ἡλιοτο ἀναφύγει ὁπ
ὡς ἡλιοτο ἀναφύγει ὁπ
ὡς ἡλιοτο ἀναφύγει ὁπ

Τὰ στάχια ἀπλώνουν τὰ ξανθὰ πλεξούδια
καὶ παίζουνε κυματιστά.

Τὰ μασχομύριστα λουλούδια
στὴ σκέψη μου πετοῦνε λέςμπροστά
σὰ τρυφερά ἀγγελούδια
ποὺ ἔρχονται ἀγκαλιαστά.

Μὲ τρέμολο σὲ μακρυσμένη κρήνη
τριζόνια ἀόρατα λαλοῦν.

Μοσχοβολοῦν τοῦ κάμπου οἱ κρίνοι.
Οἱ ἀκτῖνες στὸ λιβάδι ποὺ κυλοῦν

χρυσὲς ἀπ' τὴ σελήνη
στ' ὄνειρο μὲ καλοῦν.
Σημαίνει ἡ μυστικιά τῆς νύχτας ὥρα,
γεμάτη αἰθέρια μουσικὴ
ποὺ ἄθελα μὲ ναρκώνει τώρα.

Λὲς κ' ἡ ψυχὴ μου φεύγει ἀρμονικῇ
καὶ σὲ ἄλλη πάει χώρα
ποὺ βλέπω μαγικὴ.
Μικρό, χαρούμενο παλάτι, χτίζω
μὲς τὴν καρδιά, σὰ μιὰ φωλιά
θερμὴ, ποὺ τρυφερά στολίζω
μ' ἔρωτα, φῶς καὶ χάδια καὶ φιλία.

Κεῖ μέσα νανουρίζω
ἀγάπη μου παλιά.

ΣΕΛΗΝΟΦΩΣ

Σμαράγδι τὸ θουνό, ρουμπίνι ὁ λόφος,
χρυσὸς ὁ κάμπος, τὰ δεινὰ κ' ἡ ἀκτὴ
Ὅπαλινο μαγνάδι σὰ νυχτώνει
πάνω στὴ γῆ, τὸ ὠχρὸ φεγγάρι ἀπλώνει.
Τὰ μάγια τοῦ σκορπᾶ τὸ Σεληνόφως
πέρα ὡς τὴ θάλασσα τὴν ἀνοικτή.

Ἡ πάχνη ὑγρὴ, κυλᾷ στὴ χλόη ἀνάρια,
φίνες γυαλίζουν πέρλες σὰ κλωνιά,
σὰ γάλα, ὁ οὐρανὸς κ' ἡ γῆ φαντάζουν,
τὰ χρώματα στὸν κάμπο ξεθωριάζουν.
Διάφανα, ζαχαρένια ὅλα καθάρια
τὰ ζώνει μεταξένια ἡ καταχνιά.

Τὰ στάχια ἀπλώνουν τὰ ξανθὰ πλεξούδια
καὶ παίζουνε κυματιστά
Τὰ μασχομύριστὰ λαλούδια
στὴ σκέπη μου πετοῦνε λές, μπροστά
σὰ τρυφερά ἀγγελούδια
ποὺ ἔρχονται ἀγκαλιάστὰ.
ΣΩΦΟΙΗΛΕΣ

Καὶ προχωρᾷ στὴ νύχτα τὸ φεγγάρι
κι ἀφήνει χίλιες γύρω του ὁμορφιές.
Πετᾷ ἀλαφρά, ἥσυχα καὶ βελουδένια
κι ἀριά βροχή παντοῦ ρίχνει ἀσημένια.
Λάμπουν τὰ κρῖνα καὶ κάθε θλαστάρι
κ' οἱ λόχμες φαίνονται σὰ ζουγραφίες.

Στὸ ἥσυχο βράδι, κάτω ἀπ' τὰ πλατάνια
τὸ βαθὺ κ' αἰώνιο κυττῶ οὐρανό.
Γλυστρᾷ ἡ σελήνη τὴ χρυσὴ της σφαῖρα,
σὲ ἀργυρὲς νότες ψέλνει στὸν αἰθέρα.
Λές κ' οἱ Θεοὶ περνοῦνε στὰ ἐπουράνια
κ' ἔρχονται στὸ ἄρμα τους τὸ φωτεινό.

Μικρό, χαρούμενο παλάτι, χτίζω
μέσ τὴν καρδιά, σὰ μιὰ φωλιά
θερμὴ, ποὺ τρυφερά στολίζω
μ' ἔρωτα, φῶς καὶ χάδια καὶ φιλιά.
Κεῖ μέσα νανουρίζω
ἀγάπη μου παλιά.

ΕΛΠΙΔΕΣ

Στὸν Κ. Ὁρφανίδη.

Τὰ χρόνια ὅλα τὰ παιδικά μου
τὰ πέρασα μέσ τῇ σιγῇ.
Πένθισα γιὰ κρυφὸ ἔρωτά μου
κ' ἔχω μι' ἀγιάτρευτη πληγή.
Ἔκλαψα καὶ θρηνῶ τὴ συμφορά μου
ἀπαρηγόρητος στὴ γῇ.

Ἡ νειότη μου εἶνε πικραμένη
μιὰ θλίψη κλείνω στήν καρδιά.
Κάθε χαρά μου ἀργοπεθαίνει
σάν τ' ἀχνό φῶς μέσ τῇ θραδιά.
Φεύγει ἡ πνοή πού μέ θερμαίνει
καί χάνεται σά μυρουδιά.

Ἦουχα μέ τὸ μαϊστράλι
θ' ἀνοίξω διάπλατα φτερά
καί θά πετάξω στήν ἀγκάλη
ξανθῆς νεράϊδας μέ χαρά
νά πάω σέ γαλανό ἀκρογιάλι
νά πιῶ τῆς Λήθης τὰ νερά.

ΦΩΣ

Χαρισμένο στο Στέφανο Πάργα

Χαρά, χαρά, τὸ θράδι ὅταν σημώνει
τὸ μέτωπο καί σένα σκοτεινιάζει,
κάποιο θαρὺ περνᾷ καί σέ ναρκώνει
ἀέρι πάνω σου πού ἀναστενάζει.

Σὰ νέφη πού στὸν οὐρανὸ κυλοῦνε
πυκνώνουνε στή νύχτα οἱ στοχασμοί σου
σὰ νυχτερίδες πάνω σου περνοῦνε
κι ἀπλώνουν τὰ φτερά τους στήν ψυχὴ σου.

ΣΩΦ

Χαρά, χαρά, θαθεία τὸ μεσονύχτι
τὸ κακοποῦλι ὅταν πικρὰ θρηνήσει
νεράϊδες μὲς τὸ μαγικό τους δύχτι
μέ φίλτρα μαγικά σ' ἔχουν κοιμήσει.

Μὰ νά, ξυπνᾷ ἡ αὐγοῦλα, ξημερώνει,
χρυσές κι ὀλόφωτες μιὰ δέσμη ἄχτιδες
τὸ πλατὺ μέτωπό σου στεφανώνει
καὶ σθεῖ τῶ στοχασμῶ σου τὶς ρυτίδες.

Ο ΜΠΑΤΗΣ

Ο ΠΟΘΟΣ

Τὸ κούφιο, τὸ ἄδειο, τὸ κενό, τριγύρω μου καὶ πέρα,
κάθε ἔννοια μου κ' ἡ σκέψη μου ἡ χλωμὴ κι ὁ νοῦς
κι ἀμίλητος, ἀνάλαφρος, λὲς μέσα στὸν αἰθέρα,
ὁ πόθος μου φτεράει πρὸς τοὺς οὐρανοὺς.
Φεύγει σὰ μυρουδιά ἀπὸ κρυσταλλένιο μπουκαλάκι
κι ἀόρατος ξατμίζεται σιγὰ-σιγὰ,
ψηλὰ περνώντας ἀπ' τὸ σκοτεινὸ τοῦ πόνου αὐλάκι
σὲ ἀγγελικά χεῖλη τὴν ἡδονὴ τρυγᾷ.

Χαρά, χαρά, θαθεί, **ΣΟΘΟΠ** Ούχτι
 τὸ κακοποῦλι δταν πικρά θρηνήσει
 Ὁ πόθος μου, κάθε βρασμὸ τῆς σάρκας ἔχει ἀφήσει
 κι ἀνέγγιχτος σὰν ἄσπρο Χερουβεὶμ πετᾶ,
 στὴ γῇ, μὲ τὴ δροσοῦλα τῆς αὐγῆς ἔχει σκορπίζει
 καὶ τᾶστρα πρόσχαρος τὸ βράδι χαιρετᾶ.
 Ὁ πόθος μου κι ἄ δὲ μιλά μήτε κι ἀναστενάζει
 τοῦ κόσμου τὸν καῦμὸ κλείνει σὲ μιὰ πνοή,
 σὰν τὸ πουλὶ σκιρτᾷ καὶ σὰν τ' ἄλάφι ἀναγαλιάζει
 κ' ἔχει ἓνα μυστικὸ ποῦ ξέρουν οἱ θεοί.

Ο ΜΠΑΤΗΣ

Στὸ Σταῦρο Καρακάση

Ὅταν ὁ ἥλιος γύρει πρὸς τὴ δύση
 χαρούμενος καὶ πάει νὰ κοιμηθῇ
 κι ἀπὸ τὴ γῇ τὸ γέλοιο του ἔχει σβύσει
 καὶ σκοῦρα ὁ κάμπος κρέπια ἔχει ντυθῇ,
 τότε, σὰ μαῦρα τ' οὐρανοῦ θελοῦδα
 μὲ φῶς τ' ἀστέρια καὶ διαμαντικά,
 μιὰ αἰθέρια κεντοῦνε πεταλοῦδα
 ποῦ στ' ἄπειρο πετάει μυστικά.
 Τὰ δροσερά κι ὁ μπάτης τὰ φτερά του
 τινάζει μὲς ἀπ' τὸν ὠκεανὸ
 κι ἀνάλαφρος περνᾷ ἀπ' τ' ἀστέρια κάτου
 κι ὁμορφος φτάνει στὸ γλαυκὸ οὐρανό.

ΖΗΤΑΠΜ Ο

Τὴν πεταλοῦδα βλέπει καὶ τῆς γνέφει
καὶ στὰ μενεξεδένια του φτερὰ
τὴν πέρνει καὶ γυρνᾷ μὲς ἀπ' τὰ νέφη
στὴ μαθιά θάλασσα πού λαχταρᾷ.

Καὶ πρὶν ἀκόμα ἢ πούλια τρεμοσβύσει
καὶ πλημμυρίσει φῶς ἢ ἀκρογιαλιά
ἔχει κ' ἢ πεταλοῦδα φτερουγίσει
πολύχρωμη στῆς γῆς τὴν ἀγκαλιά.

Κι ὅπως ἢ φύση γλυκαναγαλιάζει
ὅταν τοῦ Φοίβου τὸ ἄρμα χρυσὸ βγῇ
κι ὁ μπάτης τ' ἀέρινα φτερὰ τινάζει
καὶ γλυκὰ ἀρώματα σκορπᾷ στὴ γῆ.

ΩΡΕΣ

Στὴν ἀδελφή μου Θάλεια Γούνου

Οἱ ὦρες, ξανθοπλόκαμες τὸ μεσημέρι,
στὸ σούρουπο, ρόδινη ἀπλώνουν τὴ σκιά τους
καὶ δροσερὲς μέσα στὸ μυρωμένο ἀγέρι
στῆς νύχτας τὸ ρυθμὸ λυγίζουν τὰ κορμιά τους.

Τ' ἀστέρια καθρεφτίζονται στὰ δυό τους μάτια
πού σὰ διαμάντια λάμπουνε μὲς τὰ σκοτάδια.
Κάτου ἀπ' τὰ δέντρα ἀνέρα στήνουν παλάτια,
θερμὲς φωλιές, νοσταλγικές, κι ἀγάπης χάδια.

Κ' ἔρχονται ἀθόρυβα, ἀπαλά... Σὰ σκοῦρο κῶμα
πέφτουνε τὰ βελουδά τους. Κι ὅπως ταχύνει
τὸ βῆμα ἢ νύχτα, λὲς καὶ ψιθυρίζουν ποίημα
γλυκὴ χαρὰ πού ἀντιλαλεῖ μὲς τὴ γαλήνη.

Η ΧΑΡΑ
 Ἡ χαρὰ
 μὲ φτερὰ
 φεύγει χρυσαφένια,
 καὶ πομένει ἡ λύπη
 καὶ τὸ καρδιοκτύπι
 κ' ἡ φτωχή μας ἔνοια.

ΑΡΑΧ Η

ΑΡΑΧ Η

ΑΡΑΧ Η

ΑΡΑΧ Η

ΑΡΑΧ Η

ΑΡΑΧ Η

ΑΡΑΧ Η

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ Β' ΤΟΜΟΥ

Πρόλογος	7
Ρυτίδα	13
Αγρύπνια	17
Ο Πόνος	19
Δυστυχής	21
Οι έχθροι	22
Ερινύα	23
Τὰ Μοιραία	27
Κατάρα	29
Ο Καρκίνος	31
Στεναγμός	41
Σοννέτο	43
Στην Παναγιά	44
Αύγη	47
Η Κουβαρίστρα	51
Τὰ Κρινοδάχτυλά σου	53
9ο Βάλς Σοπέν	55
Χορός	57
Γυρίζομε σιγά	58
Αγκαλιαστά χορεύαμε	59
Βαρύς άποτραθήχτηκα	60
Πρόσχαρα ή μουσική	61
Σά νά μεθά στους ήχους της	62
Σιγή	64
Τὰ "Ονειρά	69
Νοερή Νύχτα (Dédoublement)	71

Ρεμβασμός	73
Τραγοῦδι	75
Σὲ μιὰ "Αγνωστη	77
Τὰ Κιάλια	79
Τὸ Μυστικὸ	81
Σ' ἀγαπῶ	82
Συναίσθημα	84
Τὰ Μαλλάκια της	86
Οἱ Δυὸ μας	87
Τὰ Κειμήλια	88
Τὰ Γράμματά της	89
Δίπτυχο	90
Παράπονο	91
Ἀτταρινιώτικη πόρτα	93
Ἡ Ἀγάπη μας	95
Κλαίγε καὶ γέλα	99
Πλάνη Εὐτυχία	101
Φτερούγισμα	103
Ἀνασασμός	105
Στὸν Κῆπο	107
Κάτω ἀπὸ τὸ Φεγγάρι	109
Σεληνόφως	111
Ἑλπίδες	113
Φῶς	115
Πόθος	117
Μπάτης	119
Ὁρες	121
Ἡ χαρὰ	123

Χωρὶς τὴν ἄδεια τοῦ συγγραφέα,
ἀπαγορεύεται ἡ ἀνατύπωση.

M^r Pan. Brissimizakis

Poste Restante

Alexandria
Egypte

Ἡ ἐκτύπωση γένηκε στὸ
Πατριαρχικὸ Τυπογραφεῖο
Ἀλεξάνδρεια.

Ρεμβασμός	73
Τραγούδι	75
Σε μία Άγνωστη	77
Τα Κιάλια	79
Το Μυστικό	81
Σ' Αγάπη	82
Συναισθημα	84
Τα Μαλλάκια της	86
Οι Δυό μας	87
Τα Καμύλια	88
Τα Γράμματα της	89
Δίπλωμα	90
Παρακαλώ	91
Απολαύσε την πόρτα	93
Η Αγάπη μας	95
Κλάψε και γέλα	99
Πλήρη Εύτυχία	101
Πτερούγισμα	103
Αισσασμός	105
Στον Κήπο	107
Κάτω από το Φεγγάρι	109
Σεληνόφως	111
Ελπίδες	113
Φύε	115
Πόθος	117
Μπάτης	119
Όρες	121
Η χαρά	123

*Η τωρινή μου διεύθυνση είναι :

Mr Pan. Brissimizakis

Poste Restante

**Alexandrie
Egypte**